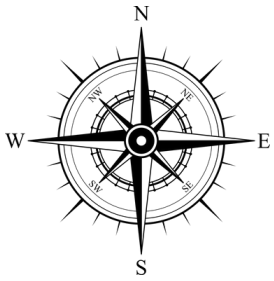
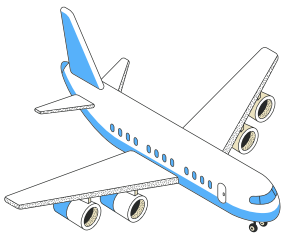
COSTEȘTI, 2025

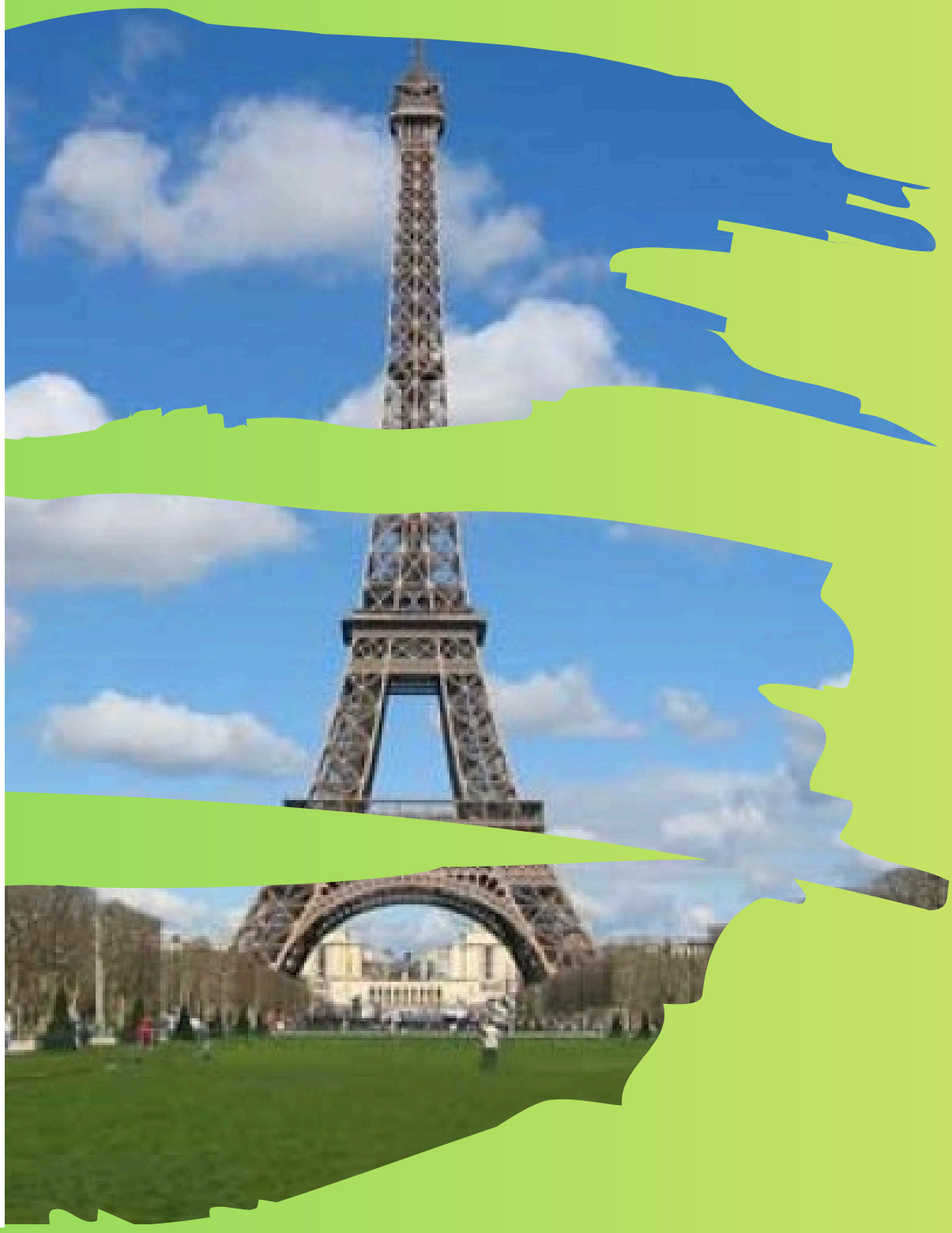

NR. 4

ISSN 2972 – 032X
ISSN-L 2972 – 032X

La drum prin Europa și Asia

Experiențe culturale și sociale

On the road through Europe and Asia

Cultural and social experiences

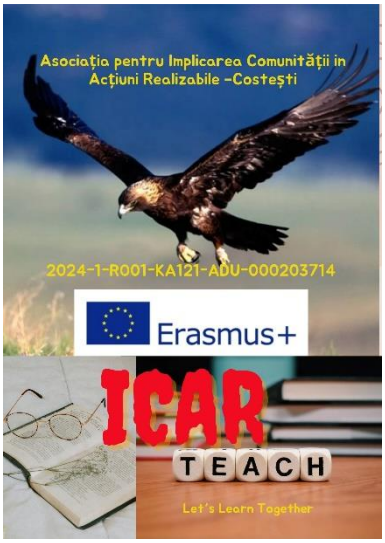
Co-funded by the European Union

La drum prin Europa și Asia
experiențe culturale și sociale

Ghid istorico-geografic

COSTEȘTI, 2025
Nr.4

ISSN 2972 – 032X ISSN-L 2972 – 032X

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, in any form or any means, without permission in writing from the authors.

„The European Commission is not responsible for any uploaded or submitted content. The content reflects the views only of the European Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein"

Material made within the Erasmus project
2024-1-RO01-KA121-ADU-000203714
EDUCAȚIA ADULȚILOR
2024-2025

ISSN 2972 – 032X ISSN-L 2972 – 032X

Co-funded by the European Union

Coordonator

Formator, Drăguț Violeta- ICAR Costești, Romania

Colaboratori:
Formator, Vișan Ștefania Elena-ICAR Costești

Formator, Stoenescu Lăcrămioara ICAR Costești

Formator, Popescu Ion- ICAR Costești

Formator, Ciobanu Ică- ICAR Costești

Formator, Ion Soare Alexandra- ICAR Costești

Formator, Vasilescu Sofia-ICAR Costești

Formator, Oprea Alexandra Florentina- ICAR Costești

Formator, Ionică Mihaela Delia-ICAR Costești

Formator, Drăguț Violeta- ICAR Costești

Colaboratori: Ciobanu Elena Carmen, Miu Corina Elena, Zaharia Alexandru Ionuț, Stan Alexandru Marian, Guzu Victor, Tudor Alexandru Marian, Pintilei Sorin, Pîrvu Alexandru Robert, Savu Denis Cătălin, Pișcuroaia Georgiana Monica, Pintilei Constantin, Pârvu Andrei Robert, Pană Ionuț Remus, Oprică Marian Alexandru, Olteanu Aurelian Andrei, Chiriță Francesca Maria, Bîrleanu Costel Mihai, Antonescu Aurelian Andrei, Anca Marius Costin.

Editor
Mrs. Drăguț Violeta, ICAR Costești, Romania

Corector
Mrs. Drăguț Violeta, ICAR Costești, Romania

Translator
Mrs. Ghitulescu Daniela, ICAR Costești, Romania

Design și grafică
Mrs. Popescu Ramona Ionela, ICAR Costești, Romania

Coperta
Mrs. Telescu Violeta, ICAR Costești, Romania

Cuprins

Introducere **6**

Vinurile din regiunea Pieria – Tradiție viticolă și turism enologic **7**
Formator ICAR, Ciobanu Ică 7

Mitologia greacă și dezvoltarea spirituală a tinerilor **8**
Formator ICAR, Ion-Soare Alexandra 8

Grecia –geografie, cultură și echilibru **9**
Formator ICAR, Drăguț Violeta 9

Centrul vechi din Praga **11**
Formator ICAR, Stoenescu Lăcrămioara 11

Ceasul Astronomic din Praga – O capodoperă medievală **13**
Formator ICAR, Vișan Ștefania Elena 13

Mitul lui Zeus **15**
Formator ICAR, Oprea Alexandra Florentina 15

Muntele Athos – Grădina Maicii Domnului **17**
Formator ICAR, Vornicu Aurora Mihaela 17

Meteora – Între geologie, istorie și spiritualitate **19**
Formator ICAR -Oprea Alexandra Florentina 19

Palatul Topkapi **20**
Formator ICAR, Drăguț Violeta 20

Moscheea Sfânta Sofia **23**
Formator ICAR, Drăguț Violeta 23

În inima Olimpului – atelier în natură despre emoții și echilibru **25**
Formator ICAR, Drăguț Violeta 25

..... **25**

Defenestrațiile de la Praga – începutul conflictelor religioase europene **26**
Formator ICAR, Drăguț Violeta 26

Sala Vladislav – de la târguri medievale la muzeu **27**
Formator ICAR, Drăguț Violeta 27

Podul Carol și legendele sale nemuritoare **29**
Formator ICAR, Drăguț Violeta 29

Zeii din Muntele Olimp **30**
Pintilei Constantin 30

Piața Aristotelous din Salonic **31**
Savu Denis Cătălin 31

Rodia – Simbolul Prosperității **32**
Oprică Marian Alexandru 32

Războiul Troian **33**
Olteanu Aurelian Andrei 33

Mitul lui Zeus și Moștenirea Olimpului 34
Pana Ionuț Remus 34

Monumentele Olimp 35
Pișcuroaia Monica Georgiana 35

Experiența de învățare la Turnul Alb din Salonic 36
Bîrleanu Costi Mihai 36

Tradiția dansurilor grecești în regiunea Pieria 37
Chiriță Francesca Maria 37

Istanbul-Experiență Erasmus 39
Tudor Alexandru Marian 39

Introducere

Ghidul cultural reprezintă unul dintre rezultatele Proiectului Erasmus+ 2024-1-RO01-KA121-ADU-000203714, aflat în anul al 4-lea de acreditare nr. 2020-1-RO01-KA120-ADU-000095653, cu beneficiarul Asociația pentru Implicarea Comunității în Acțiuni Realizabile – Costești, în calitate de coordonator.

Proiectul s-a desfășurat în perioada 2024–2025 și a avut ca scop principal dezvoltarea competențelor educaționale de inteligență emoțională, culturale și sociale atât ale formatorilor, cât și ale membrilor ONG ICAR.

În cadrul proiectului au fost organizate trei tipuri de activități:

- activități de formare prin participare la cursuri, la care au luat parte formatorii ONG ICAR, desfășurate prin două mobilități în Turcia (Istanbul) și două mobilități la Praga, în Republica Cehă;
- activități de tip job shadowing, la care au participat cinci formatori ai ONG ICAR, organizate în Grecia – două la Școala Platon din Katerini și trei la ONG Olympus, unde una dintre activități s-a desfășurat la sediul ONG Beniamin ca partener local;
- mobilități de grup pentru adulți, la care au participat membrii comunității ONG ICAR, desfășurate printr-o mobilitate de grup în Turcia, la Istanbul, și o mobilitate de grup în Grecia, la Katerini.

În prezentul ghid cultural ne vom concentra asupra dimensiunii culturale și sociale a acestor experiențe, descriind locurile vizitate, oamenii întâlniți, tradițiile descoperite și farmecul comunităților gazdă.

The cultural guide represents one of the outcomes of the Erasmus+ Project 2024-1-RO01-KA121-ADU-000203714, under the 4th year of accreditation no. 2020-1-RO01-KA120-ADU-000095653, with the beneficiary being the Association for Community Involvement in Achievable Actions – Costești, acting as coordinator.

The project was carried out during 2024–2025 and mainly aimed at developing the educational, cultural, and social competences of both the trainers and the members involved in the activities of the ICAR NGO.

Within the project, three types of activities were organized:

- training activities through participation in courses, attended by ICAR trainers, conducted through two mobilities in Turkey Republic (Istanbul) and two in Prague, Czech Republic;
- job shadowing activities, attended by five ICAR trainers, organized in Greece – two at Platon School in Katerini and three at NGO Olympus, where one of the activities was hosted at NGO Beniamin as a local partner;
- group mobilities for adults, attended by members of the ICAR NGO community, carried out through one group mobility in Turkey, in Istanbul, and one group mobility in Greece, in Katerini.

In this cultural guide, we will focus on the cultural and social dimension of these experiences, describing the places visited, the people met, the traditions discovered, and the charm of the host communities.

Project coordinator- Drăguț Violeta

Vinurile din regiunea Pieria – Tradiție viticolă și turism enologic

Formator ICAR, Ciobanu Ică

Regiunea Pieria, situată în partea sudică a Macedoniei Centrale, Grecia, este un loc fascinant pentru producția de vinuri, datorită condițiilor naturale ideale. Aceasta este delimitată de Golful Thermaic la est, râul Aliakmonas la nord și sud, precum și de lanțurile muntoase Olympus, Pieria și Titaros, care contribuie la crearea unui sol fertil și a unui climat perfect pentru viticultură. Vinurile din Pieria sunt produse sub denumirea de origine protejată (P.G.I.) Pieria, care a fost stabilită în 2008, oferind un impuls semnificativ industriei vinicole din regiune. Soiurile cultivate includ varietăți locale, precum Assyrtiko, Malagouzia și Roditis, dar și soiuri internaționale, cum ar fi Syrah, Merlot și Chardonnay1. Această diversitate permite producerea unei game variate de vinuri, de la cele albe și roșii, până la vinuri spumante și dulci. În ultimii 15-20 de ani, regiunea Pieria a cunoscut o creștere semnificativă în producția de vinuri, devenind un punct de referință pe harta vinurilor din Grecia. Vinurile din această regiune sunt apreciate pentru aromele lor complexe și echilibrul perfect între aciditate și dulceață. De exemplu, vinurile albe din soiul Assyrtiko sunt cunoscute pentru prospețimea lor și notele citrice, în timp ce vinurile roșii din Syrah oferă arome intense de fructe de pădure și condimente.

Pe lângă producția de vinuri, regiunea Pieria este și un loc de atracție turistică, unde vizitatorii pot explora podgoriile, participa la degustări de vinuri și descoperi tradițiile locale legate de viticultură.

Regiunea Pieria, situată în Macedonia Centrală, Grecia, este un loc fascinant pentru iubitorii de vinuri și pentru cei interesați de turismul oenologic. Această regiune se bucură de o istorie bogată în viticultură, influențată de tradițiile grecești și de condițiile naturale ideale. Solul fertil, clima blândă și influența munților Olimp contribuie la producția unor vinuri de calitate superioară.

Tradiții viticole. Viticultura în Pieria este o artă transmisă din generație în generație. Metodele tradiționale de vinificație sunt păstrate cu grijă, iar festivalurile locale dedicate vinului sunt o parte esențială a culturii regiunii. Aceste evenimente oferă ocazia de a celebra vinurile locale, de a învăța despre procesul de producție și de a descoperi soiurile de struguri cultivate aici, cum ar fi Assyrtiko, Malagouzia și Syrah.

Turism oenologic. Pieria atrage pasionați de vinuri din întreaga lume prin oportunitățile sale de turism oenologic. Vizitatorii pot explora podgoriile pitorești, participa la degustări de vinuri și învăța despre istoria regiunii prin tururi ghidate. De asemenea, există posibilitatea de a experimenta combinații culinare locale care pun în valoare vinurile produse aici. Regiunea oferă

o gamă variată de activități, de la vizite la crame și podgorii, până la participarea la evenimente culturale și gastronomice.

Pe lângă vinuri, Pieria este cunoscută pentru peisajele sale spectaculoase, plajele frumoase și munții Olimp, care oferă oportunități pentru drumeții și explorări. Turismul oenologic este completat de atracții istorice și culturale, cum ar fi siturile arheologice și tradițiile locale. Regiunea este ideală pentru cei care doresc să combine pasiunea pentru vinuri cu explorarea naturii și a culturii grecești.

Mitologia greacă și dezvoltarea spirituală a tinerilor

Formator ICAR, Ion-Soare Alexandra

Conform DEX, un mit este „o povestire fabuloasă cu caracter sacru care cuprinde credințele unui popor despre originea Universului și a fenomenelor naturii, despre zei și eroi legendari etc.” Mitologia reprezintă, deci, totalitatea miturilor create de un popor, iar dintre toate mitologiile din lume, mitologia greacă este una dintre cele mai bogate și fascinante forme de expresie culturală ale omenirii. Cu o galerie vastă de zei, eroi, creaturi mitice și povești pline de simbolism, mitologia Greciei Antice nu este doar o colecție de legende, ci și o sursă profundă de înțelepciune spirituală și introspecție. Utilizarea în discursul nostru cotidian a unui număr mare de expresii ce fac referire la poveștile și eroii Greciei antice este o dovadă a greutății pe care o are mitologia greacă. În spatele unor sintagme precum a deschide cutia Pandorei, mărul discordiei, călcâiul lui Ahile, muncă de Sisif, a renaște din propria-i cenușă precum pasărea Phoenix, se află tot atâtea mituri din Grecia antică.

În școlile din Grecia elevii studiază mitologia în diverse momente ale parcursului lor școlar, iar în România Legendele Olimpului încă se află pe lista de lecturi suplimentare pentru primii ani de gimnaziu. Aceasta pentru că s-a înțeles că studiul acesteia joacă un rol semnificativ în dezvoltarea spirituală a oamenilor din mai multe perspective esențiale.

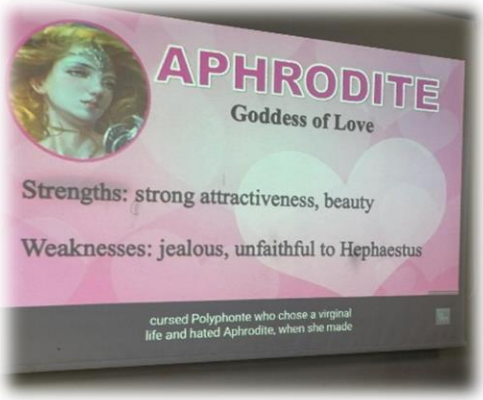
În primul rând, mitologia greacă este plină de arhetipuri ale psihicului uman, descrise și analizate în profunzime de psihologi precum Carl Gustav Jung. Zei precum Zeus (autoritatea), Atena (înțelepciunea), Hades (umbra inconștientă), Afrodita (iubirea și frumusețea), sau Dionysos (libertatea interioară și extazul) întruchipează aspecte ale sufletului uman. Prin înțelegerea acestor figuri mitice, oamenii pot recunoaște propriile tendințe, conflicte și nevoi interioare, dezvoltând astfel o cunoaștere mai profundă de sine. Anumite manifestări ale psihicului uman au ajuns să fie denumite conform mitologiei grecești: complexul Oedip ori complexul Electra (care se referă la un atașament exacerbat al băieților, respectiv fetițelor față de părintele de sex opus), a căror origine se regăsește în poveștile eroilor cu același nume.

Poveștile mitologice grecești tratează teme fundamentale ale existenței: destinul, moartea, iubirea, trădarea, sacrificiul, vinovăția, ispășirea sau căutarea sensului. Mitul lui Prometeu, care a furat focul pentru a-l dărui omenirii, devine o metaforă a curajului și suferinței pentru binele comun. Labirintul lui Dedal și Minotaurul devin simboluri ale rătăcirii interioare și ale confruntării

cu sinele întunecat. Aceste mituri oferă o oglindă în care omul poate contempla marile întrebări ale vieții, într-un mod simbolic, dar profund revelator și care pot genera niște dezbateri extrem de interesante la orele de filosofie, psihologie, literatură, etc.

Mitologia greacă ne învață despre echilibru și moderație. Una dintre valorile centrale în mitologia greacă este moderația – meden agan („nimic în exces"). Hybrisul, sau orgoliul nemăsurat, este adesea pedepsit de zei. Eroii care își depășesc limitele sau încearcă să devină egali cu zeii (precum Icar care zboară prea aproape de soare) sunt adesea victime ale propriei trufii. Aceste lecții mitologice oferă îndrumări valoroase despre echilibrul interior, smerenie și autocontrol – calități esențiale pentru evoluția spirituală.

În plus, miturile grecești, prin bogăția lor simbolică și narativă, stimulează imaginația și sensibilitatea estetică. Ele au fost sursă de inspirație pentru opere literare, picturi, sculpturi, muzică și chiar psihologie modernă. Contactul cu această lume mitologică trezește o apreciere mai profundă pentru frumos, pentru mister și pentru complexitatea sufletului uman, contribuind la o dezvoltare spirituală prin artă și contemplație.

Mitologia greacă ca punte între rațiune și transcendență. Grecii antici nu separau complet rațiunea de spiritualitate. Filosofi ca Platon și Pitagora au integrat miturile în concepțiile lor despre suflet, reîncarnare și adevăr absolut. Studiul mitologiei grecești permite o deschidere către forme de cunoaștere care transcend logica pură, ajutând omul modern să reconcilieze nevoia de sens cu cea de rigoare intelectuală.

Într-o lume tot mai marcată de tehnologie și viteză, studiul mitologiei grecești oferă o ancoră în valorile eterne ale umanității. Este o cale de întoarcere la sine, o sursă de înțelepciune și introspecție, dar și un ghid subtil pentru dezvoltarea spirituală. Prin redescoperirea acestor povești străvechi, oamenii pot învăța nu doar despre trecutul lor cultural, ci și despre misterul profund al propriei existențe.

Surse

-https://mythologica.ro/ce-expresii-mitologice-folosim-in-viata-cotidiana/
-https://dexonline.ro/
-job-shadowing în cadrul proiect Erasmus +, ONG ICAR

Grecia –geografie, cultură și echilibru

Formator ICAR, Drăguț Violeta

Am însoțit grupul nostru la mobilitatea de grup din Grecia, la Katerini, mai 2025, iar ceea ce a început ca o deplasare de studiu s-a transformat într-o experiență de învățare pentru adulți și, în egală măsură, într-un material didactic gata de folosit la clasă. Grecia ți se dezvăluie încă din primele ore: o țară a contrastelor blânde, între albastrul mărilor și verdele muntelui, între istorie și prezent, între ritmul aglomerat al orașelor și liniștea mănăstirilor de la Meteora.

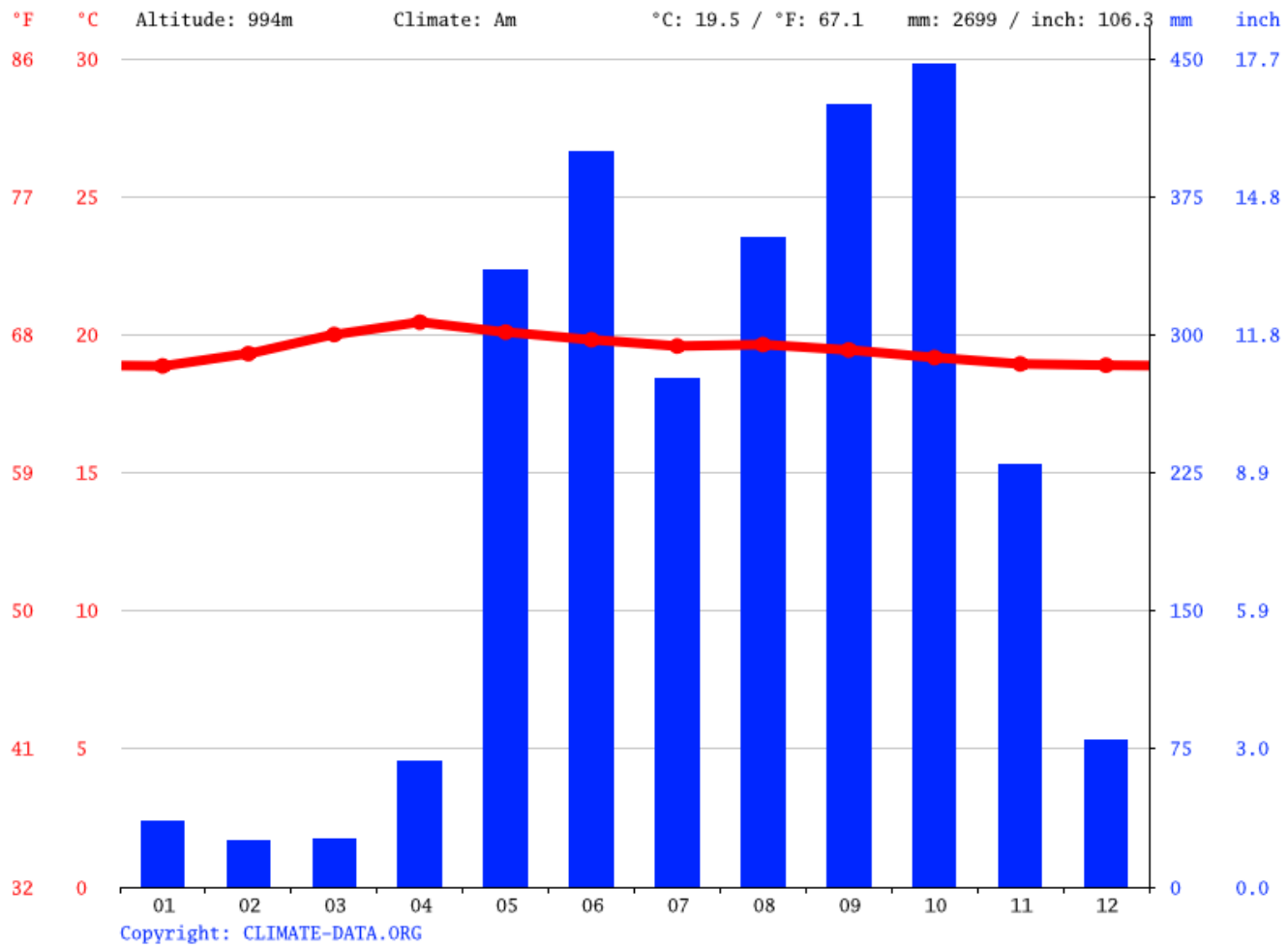

Poziționată în sud-estul Europei, pe peninsula Balcanică, Grecia este scăldată de trei mări – Egee, Ionică și Mediterană – și încadrată de o dantelărie de insule, atât egeene, cât și ioniene. Capitala este Atena, mare oraș mediteranean, nod istoric și cultural al țării, care ilustrează perfect trecerea de la polisurile antice la metropola modernă.

Relieful domină conversația despre Grecia: lanțul Pindului străbate țara ca o coloană vertebrală, iar spre nord-est masivul Rodopi prelungește povestea munților. Simbolul rămâne însă Muntele Olimp, „acoperișul" Greciei, cu vârful Mytikas – 2.918 m, unde mitul și geografia se întâlnesc. Într-o lecție, acest detaliu trezește imediat curiozitatea elevilor, iar pentru adulți devine un exercițiu de introspecție: miturile vechi continuă să ne vorbească despre puterea și fragilitatea omului.

Clima mediteraneană explică mult din viața de zi cu zi: veri calde și uscate, ierni blânde și umede, o repartizare sezonieră a precipitațiilor care modelează agricultura, turismul și chiar programul localnicilor.

În piețele din Katerini am văzut legătura directă dintre geografie și economie: uleiul de măsline, brânzeturile, plantele aromatice – toate spun povestea solului, a climei și a tradițiilor.

Meteora, mănăstirile „suspendate între cer și pământ", a transformat vizita noastră într-o lecție de echilibru interior. Atmosfera locului a inspirat reflecții despre simplitate, răbdare și spiritualitate, dar și despre modul în care educația adulților poate include exerciții de autocunoaștere și empatie.

În prezent, președintele Republicii Elene este

Konstantinos Tassoulas, ales în februarie 2025, un detaliu care actualizează imaginea unei țări mereu în mișcare între tradiție și modernitate.

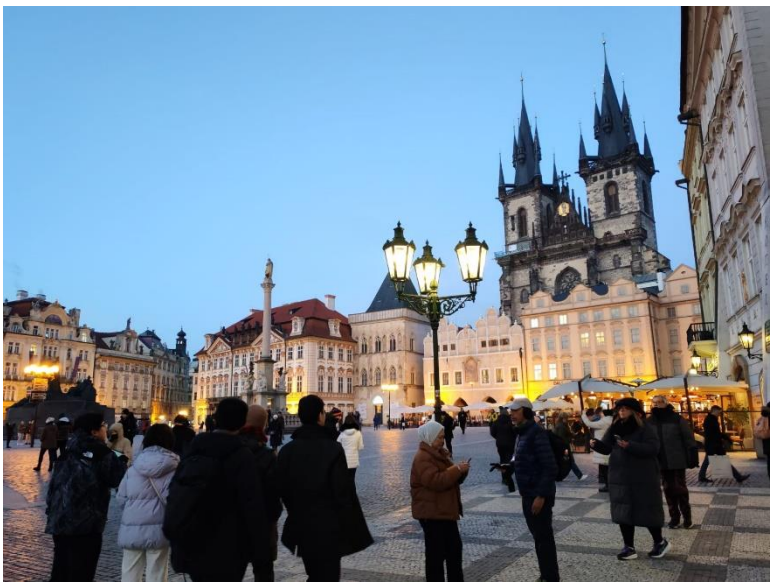
Această mobilitate a arătat că Grecia nu este doar un capitol de manual, ci o experiență vie care aduce împreună geografia, istoria, arta și emoțiile. Pentru educația adulților, rămâne o metodă de a învăța prin conexiune; pentru școală, un exemplu de cum informația devine poveste, iar povestea devine lecție de viață.

Centrul vechi din Praga

Formator ICAR, Stoenescu Lăcrămioara

Praga, capitala Republicii Cehe, este un oraș bogat în istorie, arhitectură splendidă și cultură vibrantă. Centrul Vechi (Staré Město) este unul dintre cele mai fascinante locuri din oraș, atrăgând anual milioane de turiști dornici să descopere frumusețea sa atemporală. Acest articol explorează istoria, atracțiile principale, arhitectura unicat și atmosfera captivantă a acestui cartier istoric.

Centrul Vechi al Pragăi datează din secolul al IX-lea, fiind una dintre cele mai vechi așezări urbane din Europa Centrală. Orașul a fost un important nod comercial, datorită poziției sale strategice pe traseul comercial care lega Europa de Vest de Est.

De-a lungul secolelor, Praga a fost un centru politic, cultural și economic important al Boemiei și, ulterior, al Imperiului Habsburgic. Orașul a fost martorul unor evenimente istorice majore, inclusiv defenestrația din 1618, care a declanșat Războiul de Treizeci de Ani, și Primăvara de la Praga din 1968, o mișcare pentru libertate reprimată de forțele sovietice.

Atracții emblematice ale Centrului Vechi

Piața Orașului Vechi (Staroměstské náměstí)

Piața centrală este inima Centrului Vechi și locul unde turiștii pot admira clădiri istorice spectaculoase. Aceasta este dominată de mai multe repere arhitecturale impresionante, inclusiv Primăria Orașului Vechi și faimosul ceas astronomic.

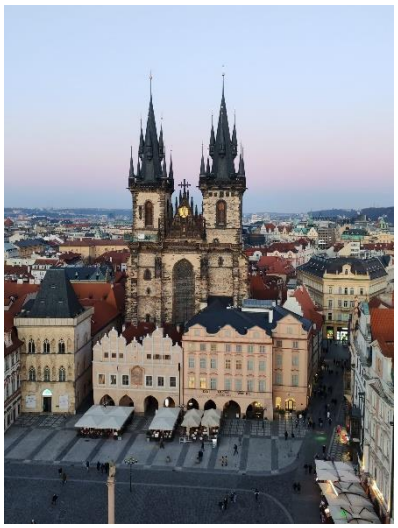
Ceasul Astronomic (Orloj) este unul dintre simbolurile emblematice ale Pragăi, ceasul astronomic, datează din 1410 și este cel mai vechi ceas astronomic funcțional din lume. La fiecare oră, figurinele apostolilor se pun în mișcare, oferind un spectacol unic turiștilor adunați să-l admire.

Biserica Tyn (Kostel Matky Boží před Týnem)

Această biserică gotică, cu turnurile sale gemene impunătoare, este un alt reper iconic al Pragăi. Construită între secolele XIV-XVI, biserica a fost un centru al mișcării husite, una dintre cele mai importante reforme religioase europene.

Podul Carol (Karlův most). Unul dintre cele mai renumite poduri din lume, Podul Carol leagă Centrul Vechi de Cartierul Malá Strana. Construit în 1357 de Carol al IV-lea, podul este decorat cu 30 de statui baroce impresionante.

Clementinum

Fost colegiu iezuit, Clementinum este astăzi sediul Bibliotecii Naționale Cehe. Interiorul baroc al bibliotecii este unul dintre cele mai spectaculoase din lume, atrăgând pasionații de istorie și arhitectură.

Strada de Aur (Zlatá ulička). Această stradă pitorească din apropierea Castelului Praga este faimoasă pentru casele sale mici, colorate, unde odinioară locuiau

artizani și alchimiști. Astăzi, găzduiește mici magazine și expoziții istorice.

Praga este cunoscută drept "orașul celor o mie de turnuri" datorită diversității sale arhitecturale. Centrul Vechi este un adevărat muzeu în aer liber, unde se îmbină stiluri gotic, baroc, renascentist și art nouveau. Clădirile sale sunt bine conservate, oferind o incursiune în trecutul fascinant al Europei Centrale.

Goticul Impunător

Stilul gotic este omniprezent în Centrul Vechi, cele mai bune exemple fiind Biserica Tyn și Podul Carol. Arhitectura gotică se caracterizează prin linii ascuțite, contraforturi masive și ferestre mari cu vitralii spectaculoase.

Eleganța Barocului. Perioada barocului a adus un stil luxuriant și ornamental în Praga. Exemple remarcabile includ Biserica Sfântul Nicolae și interioarele Clementinum.

Influențele Art Nouveau

Art Nouveau a avut un impact semnificativ asupra Pragăi, fiind vizibil în fațadele decorate ale multor clădiri. Un exemplu notabil este Casa Municipală (Obecní dům), o capodoperă a acestui stil.

Centrul Vechi nu este doar un loc istoric, ci și un spațiu plin de viață. Cafenelele tradiționale, restaurantele cu specific cehesc și magazinele de suveniruri oferă vizitatorilor o experiență autentică.

Pe străzile pietruite se pot întâlni muzicieni stradali, artiști și comercianți care creează o atmosferă animată. Festivalurile anuale, precum Târgul de Crăciun sau Festivalul de Muzică Clasică, adaugă un farmec aparte acestui loc istoric.

Centrul Vechi al Pragăi este o destinație de neratat pentru oricine dorește să exploreze unul dintre cele mai frumoase orașe din lume. Cu o istorie bogată, arhitectură impresionantă și o atmosferă plină de viață, acest loc rămâne o comoară a patrimoniului european. Indiferent dacă vizitați Praga pentru prima dată sau reveniți pentru a descoperi noi detalii, Centrul Vechi vă va cuceri de fiecare dată prin farmecul său unic.

Ceasul Astronomic din Praga – O capodoperă medievală

Formator ICAR, Vișan Ștefania Elena

Praga – Orașul de Aur – este un oraș plin de istorie și cultură, ce oferă un amestec unic de vechi și nou, cu minunile sale arhitecturale, cu o istorie fascinantă și o scena culturală vibrantă. Este al cincilea cel mai vizitat oraș din Europa, după Istanbul, Paris, Roma și Londra. Între cele mai vizitate locații, se situează Ceasul Astronomic din Praga, unul dintre cele mai populare repere ale orașului. Ceasului astronomic din Praga, un colos de artă și inginerie, veghează asupra timpului și istoriei **de 615 ani**, cu o poveste impresionantă, plină de mister. Cunoscut și sub numele de Orloj, acesta reprezintă un simbol al ingeniozității și artei medieval, o uimitoare operă de artă și o minune a ingineriei.

La fel ca și alte ceasuri astronomice, faimosul ceas din Praga este, de fapt, un mecanism special conceput pentru a afișa informații astronomice. Multe dintre ele tind să arate pozițiile relative ale soarelui, lunii, constelațiilor zodiacale și, uneori, ale altor planete.

Ceasul astronomic din Praga poate face toate aceste lucruri. Acesta indică ora, oferă data și arată informații astronomice și zodiacale. Nu este surprinzător faptul că, pentru a oferi acest nivel de funcționalitate, mecanismul său este împărțit în mai multe părți distincte.

Prima parte, și cea mai importantă, cuprinde cadranul astronomic impresionant și frumos ornamentat. Acesta reprezintă poziția soarelui și a lunii pe cer, dar și alte detalii astronomice.

Cadranul astronomic are forma unui astrolabiu mecanic, care era utilizat în mod obișnuit în cronometrarea medievală și în studiile astronomice.

Fundalul principal fix al cadranului ceasului conține o multitudine de informații. Pe inelul cel mai exterior al fundalului se află o serie de pictograme reprezentative Cehiei.

Către centru, poate fi văzut un **set de cifre romane**. Acestea sunt folosite pentru a indica timpul de 24 de ore.

Fiecare dintre diferitele nuanțe de **albastru și roșu** din cadrul plăcii principale indică evenimente precum răsăritul soarelui, ziua, noaptea, precum și diverse informații geografice, cum ar fi localizarea tropicelor și a ecuatorului.

Peste astrolabul principal se suprapune inelul zodiacal care indică diferitele semne ale zodiacului și este menit să marcheze poziția lor în raport cu traiectoria soarelui.

Următoarea parte și cea mai impresionantă cuprinde mai multe statui aparent staționare, dedicate celor patru „rele” sau „vicii” și altor patru „virtuți”. Printre așa-numitele rele se numără și o figurină care întruchipează moartea.

Ceasul astronomic din Praga a fost instalat în 1410. Astfel, acesta este al treilea cel mai vechi ceas astronomic din lume și cel mai vechi ceas astronomic încă aflat în funcțiune.

De menționat este faptul că în 1410 a fost instalată cea mai veche parte a ceasului. Cadranul calendaristic inferior a fost adăugat în jurul anului 1490. Tot în aceeași perioadă au fost adăugate și incredibilele statui gotice. Statuile apostolilor au fost adăugate în timpul unei reparații majore între 1787 și 1791. Cocoșul de aur iconic din turnul cu ceas a fost și el adăugat în anul 1865.

De-a lungul timpului, ceasul a fost supus unor lucrări de întreținere și reparații. Există și o legendă conform căreia, dacă ceasul s-ar deteriora vreodată, atunci orașul va avea de suferit.

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, ceasul din Praga a fost grav avariat. Însă, după eforturi semnificative, mașinăria a fost reparată, iar ceasul a început să funcționeze din nou în 1948.

În timpul unei lucrări de întreținere, din 2018, un mecanism electric al ceasului, care funcționa din 1948, a fost înlocuit cu un mecanism original din anii 1860. Tot în 2018, a fost descoperit un mesaj secret ascuns în interiorul uneia dintre statuile ceasului, mai exact în statuia care îl înfățișează pe sfântul Toma. În interiorul statuii era introdusă o carcasă metalică ciudată, cu un mesaj. Acel mesaj a fost scris de către Vojtěch Sucharda, sculptorul care a recreeat statuia sfântului Toma, după ce turnul cu ceas a fost grav avariat în timpul Revoltei din Praga, din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Mesajul dezvăluie planurile mai ample ale sculptorului pentru ceasul astronomic, care nu au fost niciodată finalizate. De asemenea, el s-a plâns de condițiile de la acea vreme și de începutul perioadei comuniste.

Timp de mulți ani, s-a crezut că ceasul a fost proiectat și construit de maestrul ceasornicar Jan Růže (numit și Hanuš). Însă, cel care a proiectat ceasul a fost ceasornicarul imperial Mikuláš din Kadaň, ajutat

de preotul Jan Šindel.

Considerat una din cele mai mari minuni ale lumii, la fiecare oră, sute de turiști din toate colțurile lumii vin să urmărească, să filmeze sau să fotografieze Vechea Primărie din Praga, locul unde are loc unul dintre cele mai fascinante spectacole mecanice.

Bibliografie:
Ceasul astronomic din Praga – Wikipedia;
Ceasul astronomic din Praga: O bijuterie atemporală - Prague.org
https://descoperaeuropa.ro/descopera-monumentele-istorice-din-orasul-vechi-din-praga-cehia/

Mitul lui Zeus

Formator ICAR, Oprea Alexandra Florentina

Zeus este divinitatea supremă a panteonului grec, Tatăl Zeilor și al oamenilor, după cum îl consideră Homer. Eschil îi subliniază omniprezența, asociindu-l deopotrivă cu pământul, cerul și eterul.
Face parte din a doua dinastie olimpiană și o generează pe a treia, legată de destinul și evoluția umanității.
Ca zeitate atotputernică, pentru oameni a fost în special simbol al legilor și al justiției imparțiale. Pedepsește încălcarea legii și îi ajută pe cei drepți. Protejează familia, prietenia și ordinea socială.
Numele Zeus este de origine indo-europeană și derivă din cuvântul Dyaus, provenit din rădăcina sanscrită dyeu, cu semnificația de a străluci sau cer luminos.
O serie dintre apelativele sale demonstrează specificul său de Zeu al fenomenelor atmosferice: Domnul norilor și al ploilor, Cel care trimite vânturi prielnice (Urios), Domnul fulgerului (Astrapios), Cel ce tună (Brontios).
Ca divinitate ce guvernează împlinirea destinului evolutiv al oamenilor, apare sub numele de Teleios, Cel care împlinește, duce la bun sfârșit.
Părinții săi sunt Cronos și Rhea. De teamă să nu fie detronat de unul dintre fii săi, Cronos își înghițea copiii de îndată ce apăreau pe lume. La nașterea lui Zeus, sfătuită de Gaia, Rhea va înveli în scutece un pietroi și i-l va da tatălui în locul copilului. Astfel, Zeus este salvat și va fi ascuns în Creta, într-o peșteră de pe muntele Ida. A fost crescut de fiicelor regelui Melisseus și protejat de Coribanți și Cureți. Aceste divinități tutelare ale Cretei, cântau și dansau în jurul leagănului pentru ca plânsul micuțului să nu fie auzit de tatăl său. Nimfa Amalteea a agățat leagănul de crengile unui copac, pentru a nu fi găsit de Cronos care l-a căutat pe pământ, în cer și în apele mării. A fost hrănit de albine și a supt laptele caprei Amalteea,

căreia, în joacă, Zeus i-a rupt un corn. Drept recompensă, acesta va deveni Cornul Abundenței, al belșugului nelimitat.

Mitul copilului divin, născut și crescut într-o peșteră din Creta, indică originea veche minoică, pre-elenică a acestei divinități.

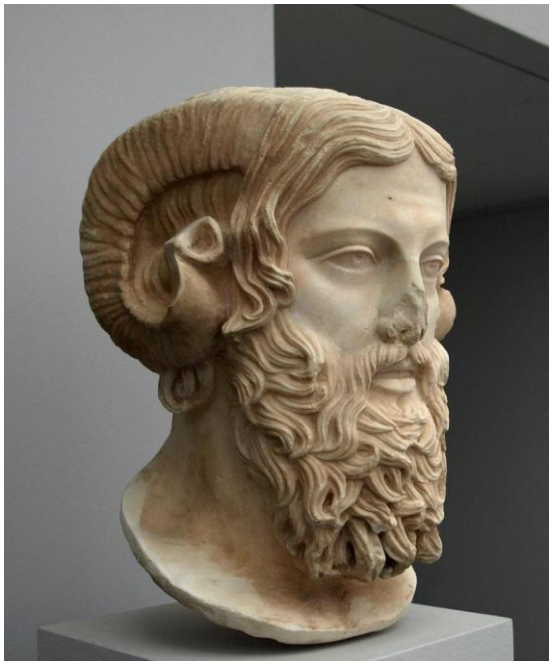
Devenit matur, Zeus va împlini destinul și își va detrona tatăl. Își va elibera frații, folosind o băutură magică dăruită de zeița Metis. Aceasta îl va face pe Cronos să elimine toți copiii pe care îi înghițise la naștere. Zeus iese învingător în lupta cu Cronos cu ajutorul fraților săi și al fulgerului făurit de Ciclopi. Urmează dificile confruntări cu Titanii și cu monstrul uriaș Typhon, finalizate de asemenea cu triumful lui Zeus. Reușita în aceste bătălii echivalează cu o nouă organizare a Universului și se poate spune că Zeus creează și ordonează din nou lumea. Este începutul unei noi etape, al unui nou ciclu evolutiv. Împarte puterea cu frații săi Poseidon, Zeul Mărilor și Hades, Zeul Lumii subterane. Pentru sine păstrează Cerul și Pământul și se instalează pe cele mai înalte creste muntoase și la nivelul regiunii superioare a atmosferei, adică în eter.

Devine astfel conducătorul lumii manifestate în spațiu și timp și domnește asupra zeilor olimpieni.

Această a treia generație olimpiană este legată de destinul omenirii, cele precedente fiind de fapt reprezentări ale unor forțe și principii cosmice. Zeus împreună cu frații și descendenții lui simbolizează toate arhetipurile umane și constituie modele exemplare de parcurgere a drumului transformărilor evolutive.

După H.P. Blavatsky, o altă interpretare a luptei dintre titani și zeii olimpieni este confruntarea continuă dintre identitatea interioară, spirituală a omului și manifestarea sa exterioară, materială și pasională. Despre aspecte particulare ale acestei opoziții, dar și despre modalități eficiente de conciliere și armonizare a celor două ipostaze, vorbesc aventurile și legăturile lui Zeus.

Prima sa soție a fost Metis (zeița Minții Raționale- Prudența). Pe când aceasta era însărcinată cu Atena, Zeus o înghite, temându-se că întâiul născut ar constitui o amenințare pentru tronul lui, asemănător situației lui Cronos. Zeus s-a căsătorit apoi cu Themis (Dreptatea) și a dat naștere Concordiei. Din iubirea lui cu Mnemosyne (Memoria) s-au ivit Muzele. Din unirea lui Zeus cu Leto au apărut Apollon și Artemis, iar cu Demeter a avut-o pe Persefona. Soția principală a fost Hera care reprezintă arhetipul unirii, al devotamentului și respectării angajamentelor asumate. Astfel s-au născut Hebe, Ares și Eieithya. Cu Maya l-a adus pe lume pe Hermes, iar cu Semele pe Dyonisos. Heracle este fiul Zeului cu Alcmena, iar Perseu cu Danae. Europa i-a dăruit lui Zeus pe Minos și Eac. Fiecare dintre aceste legături reprezintă, prezența și manifestarea divinității supreme în diferite aspecte ale naturii concrete. Astfel, sunt recunoscute și trăite principiile simbolizate de acești noi zei sau eroi, fii a lui Zeus: Armonia, Ordinea, Unitatea, Rodnicia pământului, Renașterea, Tinerețea sufletului și Eroismul.

Zeus guvernează cu înțelepciune totul, fiind garant al ordinii și al legii. Zeus călăuzește destinele oamenilor împărțind binele și răul în funcție de respectarea sau abaterea de la calea cea dreaptă.

Zeus era venerat în principalele centre grecești, având consacrate numeroase sanctuare și temple. Cele mai importante au fost situate în Olimpia, la Atena și la Pergam – altarul ridicat de Eumenes al -II-lea.

La Dodona se găsește cel mai vechi oracol al Greciei Antice, unde Zeus oferea răspunsurile prin intermediul unor preoți care interpretau semnificația foșnetul frunzelor de stejar sau zborul unor porumbițe sacre.

Cele mai importante competiții ale lumii antice, erau Jocurile Olimpice dedicate lui Zeus, care se desfășurau o dată la patru ani, în timpul celei de a doua lună plină după solstițiu de vară, adică la sfârșitul lui august, începutul lui septembrie. Semnificația jocurilor este aceea de a încuraja afirmarea calităților eroice, depășirea limitelor și dobândirea meritelor prin propriile eforturi. Este de menționat importanța purității morale a participaților, orice încălcare a acestor reguli fiind pedepsită. Cea mai mare onoare a concurenților era să fie recompensați cu coroana din frunze de măslini ca simbol al victoriei cucerite.

REPREZENTĂRI ÎN ARTĂ

Este reprezentat ca un bărbat matur, robust, cu păr bogat și ondulat, cu barba grizonată. Poartă o mantie care lasă descoperite pieptul și brațul drept. În mâna stângă ține un sceptru, iar în dreapta fulgerul. Uneori are o coroană din frunze de stejar și întotdeauna acvila este la picioarele sale. Alte simboluri asociate erau taurul şi măslinul.

Dintre numeroasele sale reprezentări, cea mai cunoscută este statuia realizată de Fidias în Olimpia. Statuia înaltă de 12 metri, îl reprezintă pe Zeus pe tron și este considerată una dintre cele 7 minuni ale lumii antice. Aceasta îl înfățișează pe Zeus ținând în mâna dreaptă statuia zeiței Nike – reprezentând victoria, iar în mâna stângă un sceptru pe care stă o acvilă. La baza tronului se găseau diferite picturi şi sculpturi reprezentându-i pe Apollo, Artemis, Charite, Horele și patru ipostaze ale Victoriei.

Farul din Alexandria construit la începutul secolului III î. Hr, conținea o statuie a lui Zeus Salvatorul, care veghea soarta navigatorilor.

Muntele Athos – Grădina Maicii Domnului

Formator ICAR, Vornicu Aurora Mihaela

Muntele Athos este unul dintre cele mai importante centre spirituale ale creștinătății ortodoxe. Situat în nord-estul Greciei, pe peninsula Halkidiki, acest loc sacru este cunoscut pentru comunitatea monahală unică, ce datează de peste o mie de ani. Athosul este adesea numit „Grădina Maicii Domnului”, fiind considerat un tărâm sfânt dedicat în întregime rugăciunii și vieții monahale.

Amplasare geografică și descriere fizică

Muntele Athos se află în nordul Greciei, pe brațul estic al peninsulei Halkidiki. Peninsula are o lungime de aproximativ 60 km și o lățime care variază între 7 și 10 km. Este o zonă izolată, cu un relief predominant muntos și acoperit de păduri dese.

Cel mai înalt punct al peninsulei este vârful Athos, care ajunge la 2.033 metri altitudine. Deși nu este foarte mare, muntele are o prezență impunătoare, vizibil de pe mare de la distanțe mari. Clima este mediteraneană, cu veri calde și ierni blânde, dar în zonele înalte se simte o influență mai montană.

Statut administrativ și acces

Muntele Athos are un statut special, fiind o republică monahală autonomă în cadrul statului grec. Aceasta înseamnă că are propriul sistem de conducere și este guvernat de comunitatea monahală, sub supravegherea spirituală a Patriarhiei Ecumenice de la Constantinopol.

Accesul pe Muntele Athos este limitat: doar bărbații pot vizita, iar numărul vizitatorilor este restricționat zilnic. Este necesară o autorizație specială numită „diamontirion”. Femeile nu au voie să pășească pe teritoriul Sfântului Munte, o regulă păstrată de secole.

Istorie și formarea comunității monahale

Viața monahală pe Muntele Athos a început în secolul al IX-lea, dar tradițiile locale spun că încă din primele veacuri creștine s-au retras acolo sihaștri pentru a trăi în rugăciune și izolare.

În anul 963, călugărul Atanasie Athonitul, cu sprijinul împăratului bizantin Nicefor Focas, a întemeiat prima mare mănăstire: Marea Lavră.

Ulterior, au fost întemeiate și alte mănăstiri, iar în anul 972 împăratul Ioan Tzimiskes a emis Tipikonul Athonit, un fel de „constituție” care reglementa viața monahală.

De-a lungul secolelor, Muntele Athos a fost ocrotit de Imperiul Bizantin, de domnitorii țărilor ortodoxe – inclusiv cei români – și chiar de otomani, care au respectat autonomia religioasă a locului.

În prezent, Athosul adăpostește 20 de mănăstiri mari, 12 schituri și sute de chilii, unde trăiesc aproximativ 2000 de călugări.

Muntele Athos este o entitate autonomă în cadrul Greciei. Este condus de un Sfânt Sinod format din reprezentanții celor 20 de mănăstiri, iar administrația civilă este condusă de un guvernator numit de statul grec, dar care are atribuții limitate.

Accesul pe Muntele Athos este strict:

- ✓ Nu sunt permise femeile (regula numită „avaton”).
- ✓ Vizitatorii trebuie să obțină un permis special, numit „diamontirion”.
- ✓ Numărul de vizitatori este limitat zilnic (aproximativ 100 de pelerini ortodocși și 10 neortodocși).
- ✓ Viața călugărilor athoniți
- ✓ Viața pe Athos este guvernată de rugăciune, post și muncă fizică. Călugării urmează un program strict:
- ✓ Slujbe religioase zilnice, uneori de peste 6 ore.
- ✓ Muncă în grădini, ateliere de pictură, tâmplărie, traduceri sau tipografie.
- ✓ Post aspru și retragere de la lumea exterioară.

Mulți călugări trăiesc în obște, adică în comunitate, dar există și sihaștri, retrași complet în pustie, în munți sau peșteri, care trăiesc în tăcere și rugăciune. Printre cele mai cunoscute mănăstiri de pe Athos se numără:

- ❖ Marea Lavră – cea mai veche și mai mare.
- ❖ Vatoped – cunoscută pentru icoana Maicii Domnului „Pantanassa” (Vindecătoarea de cancer).
- ❖ Iviron – cu icoana „Portărița”.
- ❖ Hilandar – mănăstire sârbească.
- ❖ Zografu – mănăstire bulgărească.
- ❖ Sfântul Pantelimon – mănăstire rusă.

Prezența românească pe Muntele Athos. România are o tradiție veche de sprijinire a Muntelui Athos. Domnitori români precum Ștefan cel Mare, Neagoe Basarab, Matei Basarab, Vasile Lupu și alții au sprijinit financiar multe mănăstiri athonite.

Astăzi, România este reprezentată de Schitul Prodromu, situat lângă Mănăstirea Lavra. Aici trăiesc călugări români care păstrează rânduiala și limba română. Schitul adăpostește o icoană vestită – Icoana Maicii Domnului „Prodromița”, considerată făcătoare de minuni și care s-ar fi pictat singură, potrivit tradiției. Muntele Athos este o comoară de artă, cultură și religie, aici se păstrează mii de manuscrise bizantine, icoane vechi, fresce valoroase și cărți rare. Unele icoane sunt considerate făcătoare de minuni. Biblioteca mănăstirii Vatoped, spre exemplu, are peste 60.000 de volume. În anul 1988, Muntele Athos a fost înscris pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO, fiind recunoscut pentru valoarea sa religioasă și culturală excepțională.

Meteora – Între geologie, istorie și spiritualitate

Formator ICAR -Oprea Alexandra Florentina

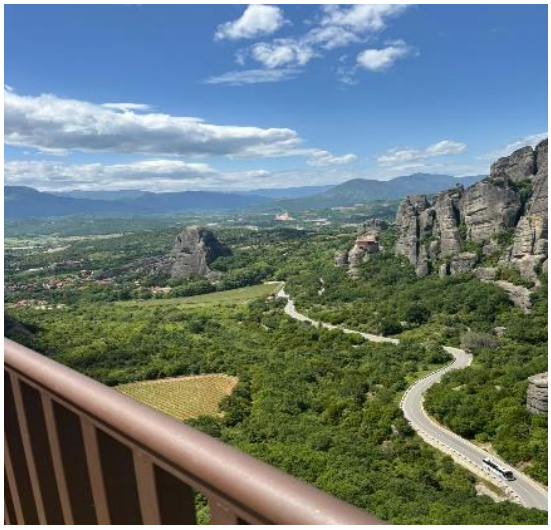
În inima Greciei continentale, la nord de orașul Kalambaka, se ridică una dintre cele mai spectaculoase formațiuni geologice și culturale ale Europei: Meteora. Numele său provine din grecescul „meteorizo", care înseamnă „suspendat în aer" -Aceste turnuri naturale, în vârful cărora au fost construite mănăstiri medievale, reprezintă o sinteză rară între geologie, istorie și spiritualitate.

Stâncile de la Meteora s-au format în urmă cu aproximativ 60 de milioane de ani, în perioada Paleogenului, ca urmare a unor fenomene geologice complexe. Inițial, regiunea era acoperită de o deltă imensă a unei mări preistorice. În timp, aluviunile depuse au fost presate și cimentate, formând conglomerate dure. Ridicarea reliefului și eroziunea intensă provocată de vânt, apă și variații climatice au sculptat formațiunile actuale: coloane înalte, extrem de abrupte, de până la 400 de metri, cu vârfuri plate sau ușor rotunjite.

Aspectul unic al acestor formatiuni este dat de lipsa stratificării evidente și de textura lor poroasă. Geologii consideră Meteora o zonă valoroasă pentru înțelegerea modului în care se modelează relieful în condiții tectonice complexe.

O istorie ascetică suspendată. Adevărata importanță culturală a Meteorei începe în secolul al XI-lea, când călugării ortodocși, în căutare de izolare și pace spirituală, s-au retras în peșterile și fisurile acestor stânci. Primele așezăminte erau modeste: colibe, grote și mici capele săpate direct în stâncă. Însă în secolele XIV–XVI, în plină perioadă de instabilitate politică și invazii otomane, călugării au ridicat mănăstiri fortificate pe vârfurile cele mai inaccesibile.

La apogeu, Meteora găzduia 24 de mănăstiri. Astăzi, doar șase sunt încă active și deschise publicului: Mănăstirea Marele Meteoron, Varlaam, Rousanou, Sfântul Ștefan, Sfânta Treime și Sfântul Nicolae Anapafsas. Accesul inițial se făcea prin scări retractabile, frânghii sau scripeți – un simbol clar al izolării și al renunțării la lumea materială.

O moștenire culturală și religioasă

Meteora este nu doar un ansamblu natural fascinant, ci și un simbol profund al spiritualității ortodoxe. Picturile murale, icoanele bizantine, manuscrisele vechi și arhitectura austeră a mănăstirilor sunt probe ale unei vieți monahale dedicate contemplației, rugăciunii și rezistenței culturale în fața cotropitorilor. În 1988, UNESCO a recunoscut Meteora drept sit al Patrimoniului Mondial, atât pentru valoarea sa culturală, cât și naturală.

În prezent, Meteora atrage nu doar pelerini, ci și turiști, cercetători, alpinisti și fotografi. Este un spațiu în care calmitatea muntelui și superbitatea stâncilor se împletesc cu ecoul clopotelor și al rugăciunilor. Autoritățile elene încearcă să păstreze echilibrul delicat dintre turism și conservare, pentru a proteja atât patrimoniul natural, cât și cel religios.

Meteora rămâne un exemplu viu al felului în care natura și omul pot coexista într-un dialog armonios, fără să-și anuleze reciproc prezența.

Este un loc unde stâncile vorbesc, iar istoria șoptește prin picturi, cărți vechi și tăceri monastice. Dincolo de geologie sau religie, Meteora oferă o lecție rară despre înălțare – una fizică, dar și spirituală.

Palatul Topkapi

Formator ICAR, Drăguț Violeta

Istanbulul este orașul unic din lume care se întinde pe două continente, fiind punctul de întâlnire dintre Europa și Asia. Palatul Topkapi, considerat astăzi cel mai vizitat muzeu din Turcia, a fost vreme de secole reședința și centrul de putere al sultanilor Imperiului Otoman. Construcția este înconjurată de ziduri puternice, întărite cu turnuri de apărare și străbătute de șapte porți, patru orientate spre interiorul peninsulei și trei spre mare.

În interiorul complexului se află colecții de o valoare istorică și artistică remarcabilă, de la arme ale armatei otomane și țesături fine, la bijuterii, obiecte de artă și o impresionantă colecție de porțelanuri chinezești și japoneze. Un spațiu aparte îl constituie „Camera Moaștelor Sfinte", unde sunt păstrate relicve cu semnificație religioasă deosebită, între care se numără obiecte atribuite profetului Mahomed, toiagul lui Moise și sabia regelui David.

Palatul Topkapi este un loc absolut obligatoriu de vizitat în Istanbul mai ales ca oferă priveliști uluitoare ale Istanbulului peste Cornul de Aur și Bosfor.

Palatul Topkapi, împreună cu Palatul Dolmabahce, reprezintă simboluri ale fastului și rafinamentului artistic al Imperiului Otoman. După cucerirea Constantinopolului în 1453, sultanul Mahomed al II-lea Cuceritorul a ordonat ridicarea unui palat pe ruinele vechii cetăți întemeiate de Constantin cel Mare. Situat în cartierul Sultanahmet, în districtul Eminonu, Palatul Topkapi se află în imediata apropiere a unor repere istorice majore, precum Moscheea Albastră, Hipodromul, Catedrala Sfânta Sofia și Basilica Cisterna.

Inițial, edificiul a servit doar ca centru administrativ al imperiului, dar sub domnia lui Suleyman Magnificul a devenit și reședința oficială a sultanului. A rămas locuința conducătorilor otomani până în anul 1856, când, din motive de securitate, aceștia s-au mutat la Palatul Dolmabahce. De-a lungul timpului, cei 27 de sultani care au condus din Topkapi au adăugat elemente noi, astfel încât ansamblul arhitectural are un caracter eterogen.

Palatul a funcționat ca un adevărat oraș în miniatură, cuprinzând între 4.000 și 5.000 de locuitori, fiecare având atribuții precise în serviciul curții. Spațiul includea moschei, școli, un spital, locuințe pentru dregători și ienicerii gărzii imperiale, monetărie, trezorerie, ateliere, cancelarii, brutării și chiar închisori,

ilustrând complexitatea și autosuficiența acestui centru de putere otoman.

Palatul Topkapi este organizat în patru curți succesive, înconjurate de clădiri, primele două având un rol administrativ, iar celelalte fiind dedicate vieții private a sultanului. Prima dintre ele, cunoscută sub numele de Curtea Ienicerilor, era locul unde se desfășurau execuțiile publice. În același spațiu se aflau grajdurile, cu o capacitate de până la o mie de cai, precum și Biserica Sfânta Irina, care, spre deosebire de alte edificii bizantine, nu a fost transformată în moschee, ci a fost utilizată ca depozit.

Curtea întâi era delimitată de cea de-a doua prin Poarta Întâmpinării, un punct de trecere încărcat de semnificații. În apropiere funcționa o închisoare unde condamnații își așteptau sentința finală, capetele acestora fiind expuse apoi în curte, ca avertisment pentru toți cei care intrau. Tot aici se afla sala Divanului bicameral, unde erau primiți ambasadorii, obligați să treacă prin această atmosferă solemnă și intimidantă. În contrast cu severitatea locului, păuni și căprioare se plimbau liber prin curte, oferind un tablou inedit al puterii și al rafinamentului otoman. Sub pavajul curții se întindea o cisternă care alimenta palatul cu apă, iar de aici se făcea accesul către harem și apartamentele sultanei mamă, valide, centrul vieții private și al influenței feminine din Imperiu.

Curtea a III-a, accesibilă prin Poarta Fericirii, era rezervată exclusiv domeniului privat al sultanului. În acest spațiu se afla biroul său de lucru, unde își desfășura activitățile zilnice și unde primea în audiență emisarile străini. Tot aici funcționa o școală destinată tinerilor creștini aduși ca zălog, care erau convertiți la islam; unii dintre ei deveneau ulterior ieniceri, alții erau transformați în eunuci, contribuind astfel la structura complexă a aparatului imperial.

În această curte se găsesc și două camere ale Relicvelor Sfinte, considerate loc de rugăciune pentru credincioșii musulmani, unde chemarea muezinului adaugă un caracter solemn și sacru încăperilor. Tot aici sunt păstrate obiecte de o valoare inestimabilă: urma pe nisip a sandalei profetului Mohamed, fire din barba sa aduse din Egipt în anul 1517 după victoria sultanului Selim al II-lea, arme aparținând primilor califi, precum și relicve cu o încărcătură simbolică universală – toiagul lui Moise și sabia regelui David, ambele datate cu ajutorul metodei carbonului. În același ansamblu se află și cele patru săli ale Tezaurului, unde bogățiile imperiale subliniau puterea și prestigiul conducătorilor otomani.

Cele patru săli ale Tezaurului, aflate în fostul pavilion Fatih, adăpostesc unele dintre cele mai impresionante comori ale Imperiului Otoman. Printre acestea se numără veșmintele purtate de sultani, bijuterii somptuoase și pietre prețioase de o valoare inestimabilă. Una dintre piesele celebre este Pumnalul de smarald de la Topkapi, devenit cunoscut în întreaga lume datorită filmului din 1964, în care a jucat Peter Ustinov. Tot aici se află și celebrul Diamant al Lingurarului, cu o greutate de 84 de carate, descoperit întâmplător de un cerșetor care l-a vândut pentru doar trei linguri. Montat în aur și încadrat de 49 de diamante mai mici, diamantul în formă de pară rămâne una dintre atracțiile principale ale colecției.

Vizitatorii pot admira, de asemenea, tronuri împodobite cu pietre prețioase, armuri din aur și obiecte care depășesc limitele imaginației prin bogăția și rafinamentul lor. În pavilionul dedicat armelor se regăsește și o piesă de mare importanță pentru istoria noastră: sabia lui Ștefan cel Mare, mărturie a legăturilor complexe dintre Țările Române și Imperiul Otoman.

Curtea nr.4-Terasa Imperiala consta din Gradina Lalelelor si Terasa Imperiala (sau Terasa din Marmura). Terasa de Marmura, a fost extinsa în directia Cornului de Aur, cu adaugarea noilor pavilioane în prima jumatate a secolului al XVII-lea sub sultanul Murat IV (1623-1640) si sultanul Ibrahim (1640-1648):

Pavilionul lui Ibrahim, pavilionul aurit – de aici sultanii urmareau diverse întreceri sportive care aveau loc în curtea de jos.

În prezent, grație lui Kemal Mustafa Ataturk – cel care a transformat palatul într-un complex muzeal, ne putem plimba prin cele 4 curți interioare, prin bucătăriile unde se pregăteau mesele regale, putem admira camerele sultanilor, libraria lui Ahmed al III lea, dar și Haremul palatului. Topkapi Sarayi este o adevărată lecție de istorie pentru fiecare vizitator în parte.

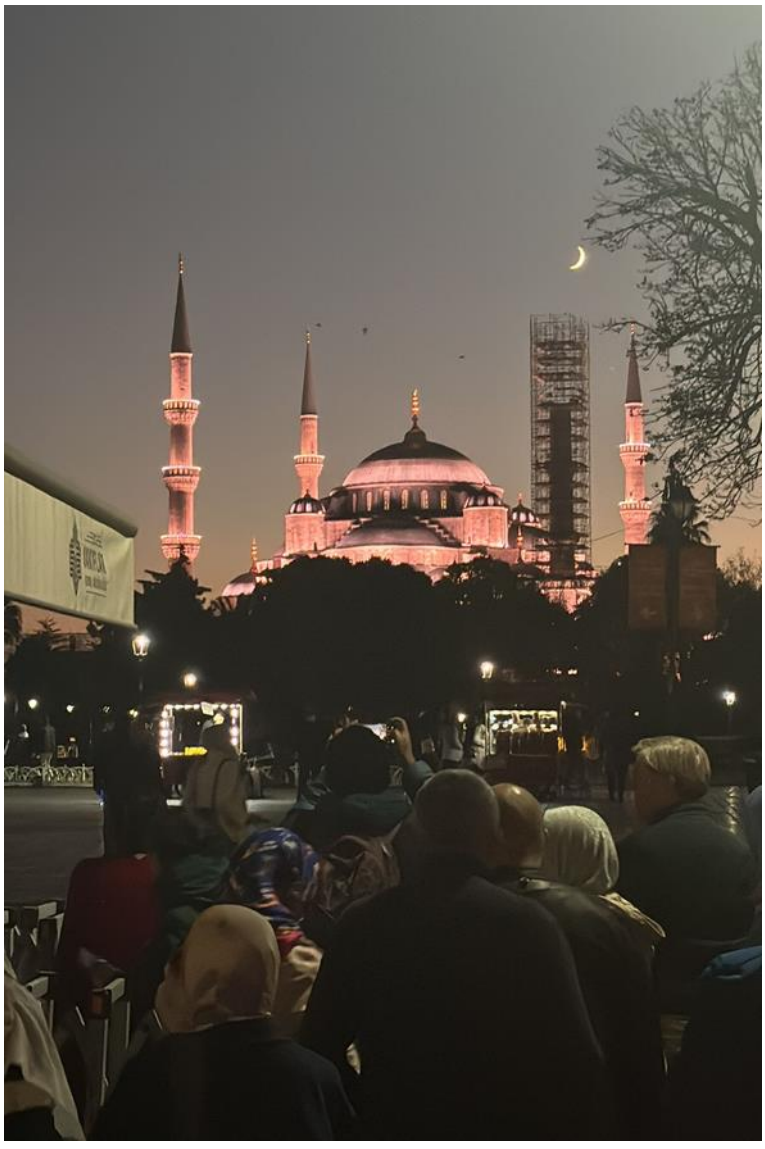
Moscheea Sfânta Sofia

Formator ICAR, Drăguț Violeta

Hagia Sophia, cunoscută astăzi sub denumirea de Marea Moschee, este unul dintre cele mai importante repere arhitecturale și culturale ale Istanbulului. Situată în apropierea Mării Marmara și a Moscheii Albastre, această construcție a fost martoră a numeroaselor schimbări istorice, religioase și politice prin care a trecut orașul de-a lungul secolelor.

Primele baze ale edificiului au fost puse de împăratul Constantin cel Mare, în anul 325 d.Hr., pe locul unde anterior exista un templu dedicat zeiței Artemis. Biserica a fost extinsă ulterior de împăratul Constantius, în anul 365, devenind reședința episcopală a Constantinopolului. În anul 404, a fost distrusă de un incendiu izbucnit în timpul revoltelor provocate de exilarea Sfântului Ioan Gură de Aur. Reconstruită de împăratul Teodosiu al II-lea în 415, biserica a fost din nou mistuită de foc în timpul revoltei Nika din 532, o mișcare care a amenințat domnia împăratului Iustinian I.

Actuala construcție, ridicată sub patronajul lui Iustinian, a devenit timp de aproape o mie de ani principala catedrală a Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol. După cucerirea Constantinopolului în 1453, edificiul a fost transformat în moschee, reflectând noile realități politice și religioase ale orașului. În 1935, sub conducerea lui Mustafa Kemal Atatürk, Hagia Sophia a fost transformată în muzeu, marcând o etapă de deschidere către pluralism cultural și de recunoaștere a diversității religioase. În 1985 a fost inclusă pe lista patrimoniului mondial UNESCO.

Decizia din 2020 a Consiliului de Stat al Turciei a schimbat din nou statutul clădirii, considerând ilegală transformarea în muzeu și restabilind-o ca moschee. Prima rugăciune după această decizie a avut loc la 24 iulie 2020, în prezența președintelui Recep Tayyip Erdoğan, eveniment ce a generat reacții internaționale, dar și o reînnoită atenție asupra importanței culturale a monumentului.

Arhitectura Hagia Sophia este de-a dreptul impresionantă. Clădirea măsoară 73 de metri în lungime, 82 de metri în lățime și 55 de metri în înălțime, iar cele patru minarete, adăugate ulterior, ating 60 de metri și domină panorama orașului. Interiorul său impresionează prin cupola monumentală, decorațiunile mozaicate și ornamentele care

reflectă influențe bizantine și otomane.

Complexul arhitectural include și alte construcții adăugate de-a lungul timpului: un baptisteriu transformat în mausoleu pentru doi sultani otomani, o fântână pentru abluțiuni rituale, o medresă și mai multe mausolee destinate dinastiei imperiale. Clădirea Patriarhatului a dispărut în timp, dar vechiul Tezaur se păstrează și astăzi între contraforturile edificiului principal.

Astăzi, Hagia Sophia rămâne un simbol universal al diversității culturale și religioase, atrăgând milioane de vizitatori din întreaga lume. Este o dovadă vie a capacității unui monument de a transcende granițele istorice și de a reflecta continuitatea dintre Orient și Occident.În anul 1935, sub conducerea lui Atatürk, fondatorul modern al Turciei, Hagia Sophia a fost reconfigurată ca muzeu, reflectând dorința de a uni și de a respecta diversitatea culturală și religioasă. Din cauza valorii sale istorice și arhitecturale, aceasta a fost inclusă în prestigioasa listă a monumentelor patrimoniului mondial UNESCO în 1985.

Cu toate acestea, statutul Hagia Sophia a continuat să provoace controverse. În iulie 2020, Consiliul de Stat al Turciei a decis că transformarea sa în muzeu a fost ilegală, ceea ce a dus la revenirea la statutul de moschee. Acest pas a generat reacții aprinse, inclusiv din partea UNESCO și a unor țări precum Grecia, care au exprimat îngrijorări cu privire la protejarea patrimoniului cultural și la accesul publicului larg la

acest simbol istoric.

Prima rugăciune de vineri în calitate de moschee a avut loc pe 24 iulie 2020, în prezența președintelui Recep Tayyip Erdoğan și a numeroși credincioși. Astăzi, Hagia Sophia este accesibilă publicului, uimind vizitatorii cu dimensiunile sale impresionante, ornamentele elaborate, atmosfera plină de respect și caracteristicile sale arhitecturale unice.

Caracteristicile arhitecturale ale Hagia Sophia sunt impresionante și nu pot fi trecute cu vederea. Clădirea se întinde pe o lungime de 73 de metri și o lățime de 82 de metri, având o înălțime maximă de 55 de metri. Cele patru minarete ale moscheii ating înălțimi de 60 de metri, adăugând o notă impunătoare pe cerul orașului.

Pe măsură ce timpul a trecut, în proximitatea bisericii s-au alăturat alte trei construcții de interes: Tezaurul, Baptisteriul și Clădirea Patriarhatului. Din aceasta din urmă, astăzi, nu a mai rămas decât o amintire. Baptisteriul a fost transformat în mausoleu pentru doi sultani turci, iar vechea clădire a Tezaurului își menține prezența între contraforturile din partea de nord-est a edificiului principal.

De-a lungul timpului, turcii au adăugat o serie de construcții mici și diverse în complexul Hagia Sophia: o fântână de purificare, un ceas, o medresă (școală coranică) și mai multe mausolee care adăpostesc rămășițele membrilor dinastiei otomane.

În inima Olimpului – atelier în natură despre emoții și echilibru

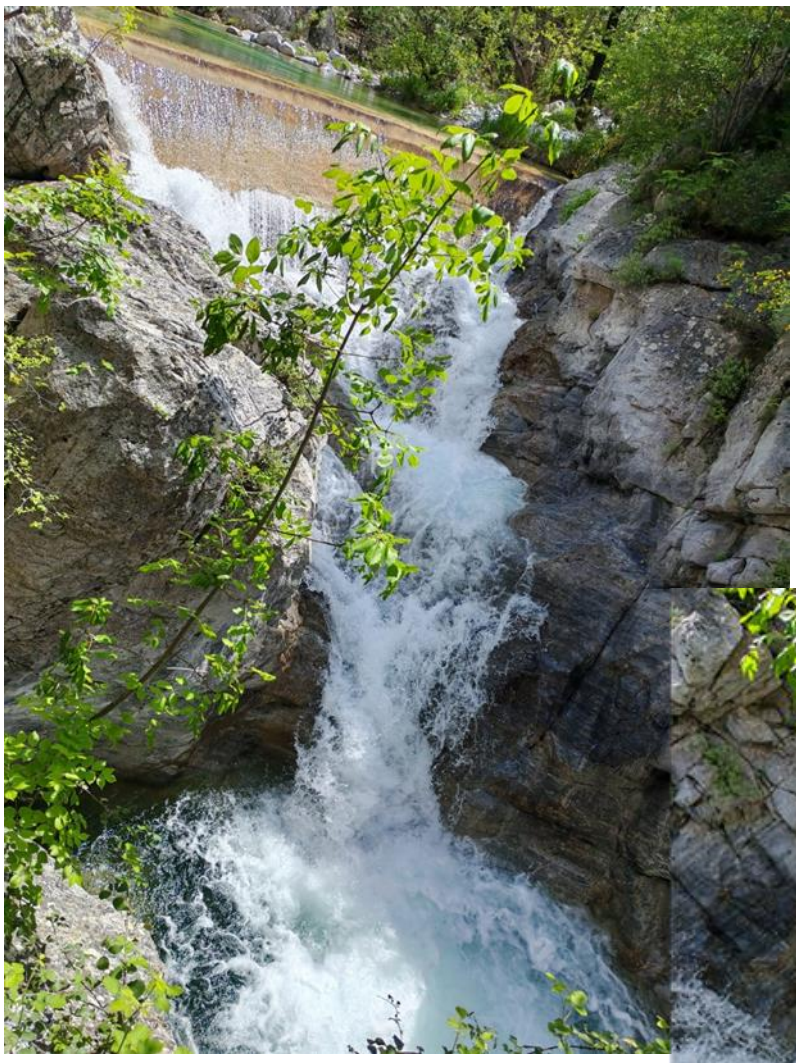
Formator ICAR, Drăguț Violeta

Am participat, în calitate de însoțitor al grupului de adulți ICAR Costești, la mobilitatea de grup desfășurată în Grecia, în Caterini. Una dintre cele mai memorabile activități a avut loc pe Muntele Olimp, în cadrul unui atelier în natură dedicat explorării personalităților și dezvoltării inteligenței emoționale. Locul ales a fost unul cu rezonanță mitologică – Cheile Enipeas și așa-numitele „Băi ale lui Zeus", unde legendele spun că regele zeilor își găsea liniștea.

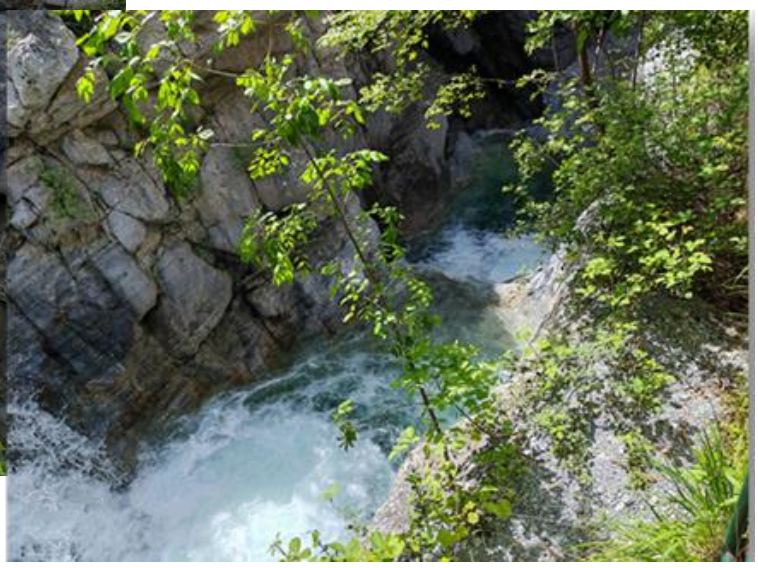

Pe traseul marcat cu E4, înconjurat de păduri bogate și de apele limpezi ale râului Enipeas, am descoperit frumusețea aspră și liniștitoare a muntelui. Cascada Agia Kori, cu șuvoaiele ei de smarald, a fost cadrul perfect pentru reflecție și pentru discuții despre modul în care emoțiile pot fi înțelese și gestionate. În mijlocul naturii, am putut observa cum exercițiile de introspecție devin mai firești, iar dialogurile dintre participanți mai sincere.

Experiența a continuat cu o oprire în orașul Litohoro, o localitate pitorească aflată la poalele Olimpului, unde am simțit legătura strânsă dintre comunitatea locală, tradiții și muntele sacru. Mai apoi, vizita în orașul antic Dion a completat acest parcurs: ruinele templelor și ale teatrelor dedicate lui Zeus au oferit ocazia de a înțelege cum miturile, istoria și spiritualitatea se împletesc în formarea identității colective.

Atelierul a fost nu doar o lecție despre emoții și tipuri de personalitate, ci și o călătorie în timp, prin miturile și poveștile care au modelat cultura Greciei. Natura, istoria și reflecția personală au creat împreună un cadru autentic de învățare experiențială, care a adus participanților echilibru și încredere.

Defenestrațiile de la Praga – începutul conflictelor religioase europene

Formator ICAR, Drăguț Violeta

Defenestrațiile de la Praga marchează două episoade distincte din istoria Boemiei, ambele având consecințe majore asupra stabilității politice și religioase a Europei Centrale. Prima a avut loc în 1419, iar cea de-a doua în 1618. Deși cea din urmă este mai frecvent menționată în manuale și documente istorice, ambele au reprezentat momente de cotitură ce au declanșat conflicte de proporții în regiune.

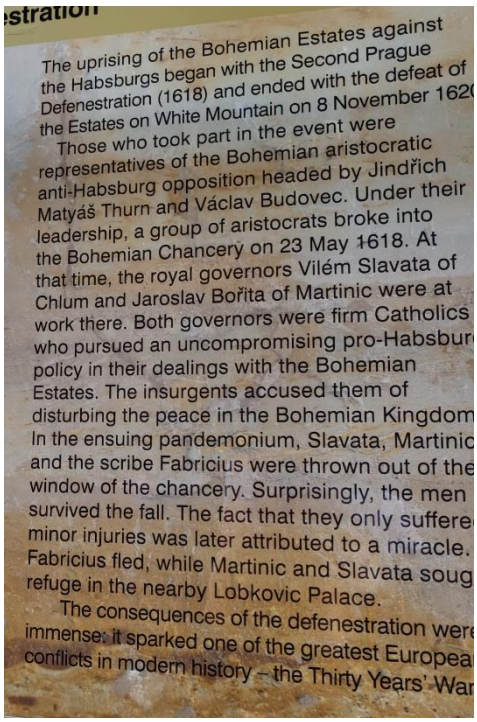
A doua defenestrație de la Praga (1618), în cadrul Palatul Vechii Cancelarii Regale din cadrul Castelului din Praga, în sala unde funcționa atunci Cancelaria Boemiei. Ele sunt situate la etaj, pe latura care dă spre curtea interioară a castelului.

La mai bine de două secole, tensiunile dintre catolici și protestanți au reizbucnit. Alegerea ducelui Ferdinand de Stiria, un catolic devotat, ca rege al Boemiei în 1617 a provocat neliniște în rândul nobililor protestanți. Aceștia se temeau că drepturile religioase garantate prin Scrisoarea Majestății din 1609 vor fi retrase.

Conflictul a atins apogeul pe **23 mai 1618**, când, în timpul unei adunări la Cancelaria Boemiei, guvernatorii catolici Wilhelm Slavata și Jaroslav Martinitz, împreună cu secretarul lor Philip Fabricius, au fost acuzați că au încălcat libertatea religioasă. Răscoala Stărilor Boemiei împotriva Habsburgilor a început cu a doua defenestrație de la Praga (1618) și s-a încheiat cu înfrângerea Stărilor pe Muntele Alb, la 8 noiembrie 1620.

Cei care au participat la acest eveniment erau reprezentanți ai opoziției aristocratice anti-habsburgice boeme, conduse de **Jindřich Matyáš Thurn și Václav Budovec**. Sub conducerea lor, un grup de aristocrați a pătruns în Cancelaria Boemă la 23 mai 1618.

stration

The uprising of the Bohemian Estates against the Habsburgs began with the Second Prague Defenestration (1618) and ended with the defeat of the Estates on White Mountain on 8 November 162

Those who took part in the event were representatives of the Bohemian aristocratic anti-Habsburg opposition headed by Jindřich Matyáš Thurn and Václav Budovec. Under their leadership, a group of aristocrats broke into the Bohemian Chancery on 23 May 1618. At that time, the royal governors Vilém Slavata of Chlum and Jaroslav Bořita of Martinic were at work there. Both governors were firm Catholics who pursued an uncompromising pro-Habsbur policy in their dealings with the Bohemian Estates. The insurgents accused them of disturbing the peace in the Bohemian Kingdom In the ensuing pandemonium, Slavata, Martinic and the scribe Fabricius were thrown out of the window of the chancery. Surprisingly, the men survived the fall. The fact that they only suffere minor injuries was later attributed to a miracle. Fabricius fled, while Martinic and Slavata soug refuge in the nearby Lobkovic Palace.

The consequences of the defenestration were immense: it sparked one of the greatest Europea conflicts in modern history – the Thirty Years' War

La acel moment, **guvernatorii regali Vilém Slavata de Chlum și Jaroslav Bořita de Martinic** se aflau acolo. Ambii guvernatori erau catolici convinși, care urmau o politică fermă pro-habsburgică în relațiile cu Stările Boemiei. Răsculații i-au acuzat că tulbură pacea în Regatul Boemiei. În haosul ce a urmat, Slavata, Martinic și scribul Fabricius au fost aruncați pe fereastra cancelariei. Surprinzător, bărbații au supraviețuit căderii. Faptul că au suferit doar răni ușoare a fost atribuit mai târziu unui miracol.

Fabricius a fugit, în timp ce Martinic și Slavata s-au refugiat în apropiatul Palat Lobkovic.

Consecințele defenestrației au fost uriașe: ea a declanșat unul dintre cele mai mari conflicte europene din istoria modernă – **Războiul de Treizeci de Ani.**

Cea de-a doua defenestrație nu a fost doar un act de revoltă, ci scânteia care a aprins Războiul de Treizeci de Ani, unul dintre cele mai devastatoare conflicte din istoria Europei. Boemia s-a ridicat împotriva lui Ferdinand al II-lea și l-a proclamat rege pe Frederic al V-lea, dar războiul s-a extins rapid, antrenând marile puteri ale vremii.

Între 1618 și 1648, Europa a fost sfâșiată de lupte motivate atât de credință, cât și de ambiții politice. Se estimează că aproape 8 milioane de oameni și-au pierdut viața. În final, **Pacea de la Westfalia** a pus capăt conflictului, schimbând definitiv harta politică a continentului: Franța și-a consolidat poziția, Spania a intrat în declin, iar Boemia a pierdut libertatea religioasă și statutul de regat autonom. Limba germană a înlocuit treptat limba cehă, iar catolicismul a redevenit religia dominantă.

Defenestrațiile de la Praga sunt privite astăzi nu doar ca episoade violente, ci și ca simboluri ale luptei pentru libertate religioasă și justiție socială. Ele reflectă tensiunile adânci dintre catolicism și protestantism, dar și fragilitatea echilibrelor politice din Europa secolului al XVII-lea.

Astfel, o simplă „aruncare pe fereastră" s-a transformat într-un eveniment definitoriu pentru istoria europeană, demonstrând cum un gest dramatic putea schimba pentru totdeauna destinul unui continent.

Sala Vladislav – de la târguri medievale la muzeu

Formator ICAR, Drăguț Violeta

Imaginile prezentate surprind transformarea uneia dintre cele mai importante săli istorice din Castelul Praga – Sala Vladislav. Această încăpere vastă, construită la începutul secolului al XV-lea, a fost vreme de secole un loc al întâlnirilor, ceremoniilor și chiar al târgurilor cehe.

În gravura de epocă se observă **agitația și forfota** din interiorul sălii. Mesele încărcate, negustorii și cumpărătorii care își negociau bunurile, dar și atmosfera de efervescență specifică unui târg medieval. Aici se vindeau produse artizanale, țesături, arme, obiecte de uz casnic și podoabe. Totodată, spațiul era folosit și pentru festivități regale, baluri sau chiar turniruri de interior, unde caii defilau prin fața curții regale. Sala era, așadar, un adevărat centru al vieții sociale și economice din Boemia.

Astăzi, în fotografia actuală, Sala Vladislav păstrează aceeași arhitectură gotică impresionantă, cu bolți înalte și ferestre largi, dar rolul ei s-a schimbat fundamental. Nu mai este un târg zgomotos, ci un muzeu și spațiu de vizitare, parte integrantă a traseului turistic al Castelului Praga. Liniștea de acum contrastează cu vuietul pieței de odinioară, însă frumusețea arhitecturii și mărturia istorică se păstrează intacte.

Astfel, Sala Vladislav rămâne un loc simbolic- ieri, centrul negoțului și al spectacolelor medievale, astăzi, un **monument istoric** ce vorbește despre puterea, tradițiile și cultura Boemiei.

Spațiul de trecere a cavalerilor în Palatul regal, spre sală.

Podul Carol și legendele sale nemuritoare

Formator ICAR, Drăguț Violeta

Podul Carol din Praga este una dintre cele mai vizitate atracții turistice din Europa, nu doar pentru arhitectura sa gotică impresionantă, ci și pentru poveștile și legendele care îl înconjoară. Fiecare statuie, fiecare relief sau simbol de pe pod poartă cu sine o semnificație aparte, transmițând până astăzi povești despre credință, dreptate și speranță.

Unul dintre cele mai cunoscute basoreliefuri îl înfățișează pe Sfântul Ioan Nepomuk, patronul Boemiei, în momentul confruntării cu puterea regală. Legenda spune că sfântul, preot la curtea regelui Wenceslas al IV-lea, a refuzat să dezvăluie secretul spovedaniei reginei. Drept pedeapsă, a fost aruncat de pe Podul Carol în apele Vltavei, unde și-a găsit sfârșitul în 1393. Relieful de bronz amintește de acest act de curaj și de sacrificiul său pentru credință. Din acest motiv, zona este vizibil mai lucioasă decât restul sculpturii, fiind mângâiată de milioane de vizitatori de-a lungul timpului.

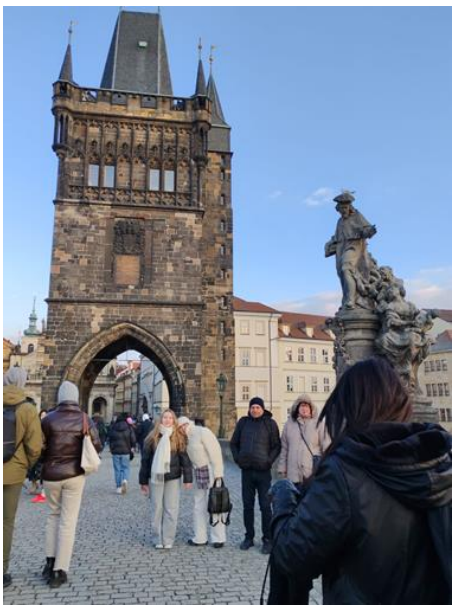

Tot pe pod se ridică și crucifixul impozant cu inscripția aurită în limba ebraică, „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul”. Această cruce monumentală reprezintă atât forța credinței, cât și istoria complexă a orașului, în care conviețuiau diverse comunități religioase. Alături, numeroase statui ale sfinților adaugă podului o aură solemnă, transformându-l într-un veritabil muzeu în aer liber.

Turnurile gotice de la capetele podului evocă măreția trecutului medieval al Pragăi. Ele erau, odinioară, puncte strategice de apărare, dar și porți de acces către inima orașului. Astăzi, ele veghează la trecerea celor care, asemenea pelerinilor de altădată, străbat podul pentru a se apropia de spiritul istoric al Boemiei.

Podul Carol nu este doar un monument de arhitectură, ci și un spațiu al legendelor. Fiecare piatră, fiecare sculptură și fiecare poveste înscrisă aici face parte din identitatea culturală a Cehiei. Pentru vizitatorii de astăzi, plimbarea pe pod nu înseamnă doar o experiență turistică, ci și o întâlnire cu istoria vie, plină de credință și mister.

Această imagine surprinde unul dintre cele două basoreliefuri aflate pe statuia Sfântului Ioan Nepomuk de

pe Podul Carol din Praga.

Reprezentarea arată scena martiriului sfântului, el este capturat și maltratat de soldați, înainte de a fi aruncat în apele Vltavei, în anul 1393. Potrivit legendei, **Ioan Nepomuk** a refuzat să dezvăluie secretul spovedaniei reginei, fapt ce a stârnit furia regelui Wenceslas al IV-lea. Drept urmare, a fost torturat și apoi aruncat de pe pod.

Basorelieful redă momentul dramatic în care sfântul este târât spre marginea podului, iar în fundal se disting zidurile orașului medieval Praga. Această scenă simbolizează nu doar suferința personală a lui Ioan Nepomuk, ci și lupta pentru apărarea credinței și a confidențialității sacramentale.

Se spune că atingerea acestor reliefuri aduce noroc și garantează revenirea în Praga celor care își pun o dorință. De aceea, suprafața sculpturii este vizibil mai lucioasă decât restul, fiind atinsă de nenumărați vizitatori de-a lungul secolelor.

Zeii din Muntele Olimp

Pintilei Constantin

Grecii din vechime aveau o mitologie bogată, plină de povești despre zei, eroi și ființe magice. În centrul acestor povești se află zeii Olimpieni, care locuiau pe Muntele Olimp, cel mai înalt munte din Grecia. Oamenii credeau că acești zei aveau puteri speciale și că puteau controla lumea: cerul, marea, iubirea, războiul, recoltele și multe altele.

Acești zei erau nemuritori, dar se purtau uneori ca oamenii: se bucurau, se supărau, se iubeau și se certau. Fiecare zeu avea un rol important și simboluri care îl reprezentau.

Cei 12 zei din Muntele Olimp:

Zeus – Regele zeilor. Zeus era cel mai puternic dintre toți zeii. El conducea cerul și putea trimite tunete și fulgere. Toți zeii îl respectau. Era cunoscut ca apărătorul ordinii și dreptății. Avea ca simbol fulgerul și ca animal sacru vulturul.

Hera – Zeița căsătoriei și a familiei. Era soția lui Zeus. Avea grijă de căsătorii și familie. Era foarte geloasă, mai ales pe femeile pe care Zeus le iubea. Simbolul ei era păunul.

Poseidon – Zeul mării. Poseidon era fratele lui Zeus. El controla oceanele și mările. Când era furios, provoca furtuni și cutremure. Avea ca simbol tridentul și era însoțit de cai și delfini.

Hades – Zeul lumii de jos. Hades era tot fratele lui Zeus, dar el nu locuia pe Muntele Olimp. Stăpânea lumea morților, adică tărâmul de sub pământ. Simbolul lui era coiful invizibil și câinele cu trei capete, Cerber.

Atena – Zeița înțelepciunii și a războiului drept. Atena s-a născut din capul lui Zeus, gata înarmată. Era foarte inteligentă și proteja orașul Atena. Era și o bună luptătoare, dar nu îi plăcea violența. Avea ca simbol bufnița.

Apollo – Zeul soarelui, muzicii și vindecării. Apollo era zeul care aducea lumina soarelui. Cânta frumos, vindeca bolile și spunea adevărul. Era frumos și înțelept. Simbolurile lui erau soarele și lira (un instrument muzical).

Artemis – Zeița vânătorii și a naturii. Artemis era sora geamănă a lui Apollo. Iubea pădurile, animalele și era protectoarea copiilor. Nu se căsătorea și trăia în pădure. Simbolurile ei erau arcul și căprioara.

Ares – Zeul războiului crud. Ares era zeul care iubea luptele și sângele. Nu era prea iubit nici de alți zei, pentru că era agresiv. Totuși, Afrodita l-a iubit. Simbolul său era coiful de război.

Afrodita – Zeița iubirii și a frumuseții. Afrodita era cea mai frumoasă dintre zeițe. Ea aducea iubire și frumusețe în lume. Se spune că s-a născut din spuma mării. Simbolurile ei erau porumbelul și trandafirul.

Hefaistos – Zeul focului și al meșteșugurilor. Hefaistos era zeul care făcea arme și bijuterii pentru zei. Era urât și șchiop, dar foarte priceput. Era soțul Afroditei, chiar dacă ea era frumoasă. Lucra în vulcan, unde avea o forjă.

Hermes – Zeul mesager și al călătoriilor. Hermes era cel mai rapid zeu. Avea sandale cu aripi și zbura cu ele. Ducea veștile între zei și proteja călătorii, negustorii, dar și hoții. Avea și rolul de a conduce sufletele celor morți către lumea de jos.

Demetra – Zeița recoltelor și a pământului. Demetra era zeița care făcea plantele să crească. Ea aducea hrană oamenilor. Când fiica ei, Persefona, a fost luată de Hades, Demetra s-a întristat și a făcut ca pământul să nu mai rodească – așa au explicat grecii venirea iernii.

Piața Aristotelous din Salonic

Savu Denis Cătălin

Piața Aristotelous este una dintre cele mai faimoase și importante piețe din orașul Salonic, Grecia. Situată în centrul orașului, aceasta se întinde de la strada Egnatia până la faleză, oferind o vedere spectaculoasă asupra Golfului Thermaic și a Mării Egee.

Piața a fost proiectată în anul 1918 de arhitectul francez Ernest Hébrard, ca parte a planului de reconstrucție a orașului după marele incendiu din 1917, care a distrus o mare parte din Salonic. Proiectul lui Hébrard a fost influențat de stilul neoclasic european și de orașele occidentale moderne. Astfel, clădirile din piață sunt simetrice, elegante, cu arcade și coloane care amintesc de arhitectura bizantină și occidentală.

Piața Aristotelous este un loc central în viața orașului, atât din punct de vedere turistic, cât și cultural. Aici se desfășoară frecvent evenimente publice, concerte, parade, festivaluri și manifestări sociale. Este un loc

preferat pentru întâlniri, plimbări și relaxare, fiind înconjurată de cafenele, restaurante, hoteluri și magazine.

Pe lângă frumusețea arhitecturală, piața este importantă și prin simbolistica sa. Ea reflectă modernizarea orașului Salonic și legătura sa cu influențele occidentale. Totodată, reprezintă un spațiu deschis, liber, care aduce oamenii împreună în momente importante din viața comunității.

Astăzi, Piața Aristotelous este un punct de atracție pentru turiști din întreaga lume și o emblemă a orașului Salonic, păstrându-și farmecul și relevanța de-a lungul anilor.

Rodia – Simbolul Prosperității

Oprică Marian Alexandru

Rodia, fructul cu o simbolistică adânc înrădăcinată în diverse culturi și religii ale lumii, este cunoscută din cele mai vechi timpuri ca un simbol al prosperității, fertilității și abundenței. Cu o formă rotundă, coajă groasă de culoare roșu aprins și interiorul plin de semințe suculente, rodia atrage atenția nu doar prin aspectul său spectaculos, ci și prin încărcătura sa simbolică. Originea rodiei se regăsește în Orientul Mijlociu, în regiuni precum Iran, India și zona mediteraneană, unde a fost cultivată și venerată de milenii. În Grecia antică, rodia era asociată cu zeița Persefona și cu mitul renașterii naturii, simbolizând ciclurile vieții și ale morții. De asemenea, era considerată un simbol al căsătoriei și fertilității, fiind adesea inclusă în ritualurile nupțiale. În cultura evreiască, rodia este unul dintre cele șapte fructe sfinte menționate în Biblie și se spune că are 613 semințe,

corespunzând celor 613 porunci ale Torei. Acest lucru i-a conferit o poziție specială în simbolistica spirituală, fiind adesea reprezentată în decorațiuni religioase și pe hainele preoților. Islamul vede rodia ca pe un dar divin, fiind menționată în Coran ca fruct din grădinile Raiului. Astfel, rodia simbolizează binecuvântarea și bunăstarea, fiind adesea folosită în arta și arhitectura islamică. În tradițiile asiatice, rodia este un simbol al longevității și descendenței numeroase, fiind un element des întâlnit în picturi și obiecte decorative. Din punct de vedere simbolic, multitudinea semințelor din rodie reprezintă belșugul și fertilitatea. În multe culturi, deschiderea unei rodii și împrăștierea semințelor este un gest ritualic menit să atragă prosperitatea și norocul în anul care vine. De aceea, rodia este adesea folosită în cadrul sărbătorilor, în special la trecerea dintre ani. În artă, rodia a fost reprezentată în picturi religioase, în iconografie și în fresce. Mari pictori ai Renașterii, precum Botticelli și Leonardo da Vinci, au inclus rodia în lucrările lor pentru a sugera puritatea, sacrificiul și regenerarea spirituală. În zilele noastre, rodia continuă să fie asociată cu sănătatea și vitalitatea, fiind considerată un "superfruct" datorită conținutului ridicat de antioxidanți. Astfel, rodia rămâne un simbol al vieții îndelungate și al bunăstării, păstrându-și valoarea spirituală și culturală de-a lungul secolelor. În concluzie, rodia este mai mult decât un simplu fruct. Este un simbol complex al prosperității, al renașterii, al bogăției spirituale și materiale. Diversitatea de semnificații atribuite rodiei în diferite culturi subliniază universalitatea acestui simbol, care transcende barierele geografice și temporale.

Războiul Troian

Olteanu Aurelian Andrei

Războiul troian este unul dintre cele mai celebre conflicte din mitologia greacă, fiind descris în special în epopeea „Iliada" de Homer. Iată o prezentare succintă a celor mai importante aspecte:

Cauzele războiului

Războiul a început, potrivit mitologiei, din cauza unei dispute între zei:

La nunta zeiței Thetis cu Peleu, zeii au oferit un măr de aur „pentru cea mai frumoasă".

Hera, Afrodita și Atena s-au certat pe această temă.

Paris, prințul Troiei, a fost ales să decidă și a ales-o pe Afrodita, care i-a promis dragostea celei mai frumoase femei din lume – Elena din Sparta, soția regelui Menelau.

Paris a răpit-o (sau ea a fugit cu el) în Troia, declanșând furia grecilor.

Desfășurarea războiului

A durat zece ani.

Grecii, conduși de Agamemnon, fratele lui Menelau, au asediat Troia.

Alți eroi importanți: Ahile, Odiseu, Ajax,

Patrocle de partea grecilor; Hector, Paris, Enea de partea troienilor.
Un episod celebru este moartea lui Hector, ucis de Ahile, și moartea lui Ahile, ucis de Paris (cu ajutorul zeului Apollo).

Căderea Troiei

Se produce prin șiretlicul calului troian: un dar aparent, lăsat la porțile orașului.
Troienii aduc calul în cetate, fără să știe că în interior se ascund soldați greci.
Noaptea, grecii ies din cal, deschid porțile orașului, și Troia este distrusă.
Importanță culturală
A influențat profund literatura, arta și cultura europeană.
A fost sursă de inspirație pentru opere literare, precum „Iliada”, „Odiseea” (despre întoarcerea lui Odiseu) și „Eneida” (despre Enea, fugar troian).

Mitul lui Zeus și Moștenirea Olimpului

Pana Ionuț Remus

Miturile despre Zeus și zeii Olimpului au captivat imaginația oamenilor timp de secole. Mai mult decât simple povești fantastice, aceste legende reflectă valorile, temerile și idealurile grecilor antici. Acest proiect explorează mitul lui Zeus — regele zeilor — și modul în care poveștile legate de Muntele Olimp au influențat mitologia, societatea și chiar narațiunea modernă.
Originile lui Zeus. Naștere și Profeție. Născut din Cronos și Rhea, Zeus a fost ascuns pentru a nu fi devorat de tatăl său. Această parte a mitului reflectă tema revoltei împotriva tiraniei.
Titanomahia: Zeus conduce o revoltă împotriva titanilor, stabilind domnia olimpienilor. Mitul simbolizează victoria ordinii asupra haosului.
Muntele Olimp
Reședință divină. Olimpienii, incluzând-o pe Hera, Poseidon, Atena și Apollo, domneau din Olimp — văzut nu doar ca un loc fizic, ci și ca simbol al autorității divine.
Ierarhia zeilor: Zeus, ca rege, a distribuit roluri între zei — vremea pentru el, marea pentru Poseidon, lumea subterană pentru Hades — reflectând structuri politice.
Putere și moralitate
Domnia lui Zeus. Deși puternic, Zeus nu era întotdeauna drept — miturile sale sunt pline de gelozie, infidelitate și pedepse. Aceste povești explorează complexitatea puterii și a dreptății.
Conceptul de hybris: Multe mituri (ca cele despre Prometeu și Sisif) subliniază pericolul de a sfida zeii sau de a depăși limitele impuse de ordine.
Influență culturală
Artă și literatură: Zeus apare în Iliada și Odiseea lui Homer, precum și în numeroase sculpturi, mozaicuri și piese de teatru.
Ecouri modern. Zeus a fost reinventat în jocuri video, filme (ex: Percy Jackson, Clash of the Titans) și benzi desenate — semn că mitul lui este încă relevant.
De ce rezistă aceste mituri?
Miturile despre Zeus și Olimp îmbină acțiunea, drama și lecțiile morale. Ele rezonează pentru că reflectă experiențe umane: conflict, iubire, trădare și lupta pentru dreptate.
Mitul lui Zeus nu este doar despre fulgere și tronuri — ci despre nevoia umană de a explica lumea, de a crea eroi și răufăcători, și de a înțelege forțele care modelează viața. Muntele Olimp poate fi mitic, dar moștenirea sa rămâne puternică.

Monumentele Olimp

Pișcuroaia Monica Georgiana

Olimp (în greacă: Όλυμπος, Ólympos) este cel mai înalt munte din Grecia și unul dintre cele mai cunoscute masive muntoase din mitologia și cultura greacă. Iată câteva informații esențiale:
Localizare. Se află în nordul Greciei, la granița dintre regiunile Macedonia Centrală și Tesalia.
Cel mai apropiat oraș important este Litochoro, cunoscut ca „poarta către Olimp”.
Altitudine. Vârful său cel mai înalt, Mytikas, are 2.918 metri.
Este cel mai înalt punct din Grecia și unul dintre cele mai înalte din Balcani.
Importanță mitologică
Considerat în mitologia greacă drept locuința zeilor olimpieni. Zeus, Hera, Poseidon, Atena și ceilalți zei ai panteonului olimpic ar fi trăit aici, într-un palat învăluit de nori.
Parc Național
În 1938, a fost declarat primul Parc Național din Grecia, protejând flora, fauna și relieful spectaculos.
Este și Rezervație a Biosferei UNESCO.
Faună și flora. Aici trăiesc specii rare de plante (peste 1.700) și animale, inclusiv capra sălbatică balcanică, vulturi aurii și lupi.

Drumeții și turism. Popular printre alpiniști și drumeți din toată lumea.
Trasee marcate duc spre vârful Mytikas, iar cățărarea nu este foarte tehnică, dar necesită condiție fizică bună.
Zeii Olimpieni. Era considerat tronul lui Zeus și reședința celor 12 zei principali din mitologia greacă.
Mytikas era văzut ca vârful cerului, unde muritorii nu aveau acces.
Tradiții locale. În satele de la poalele muntelui, încă se păstrează povești și ritualuri legate de vechii zei.

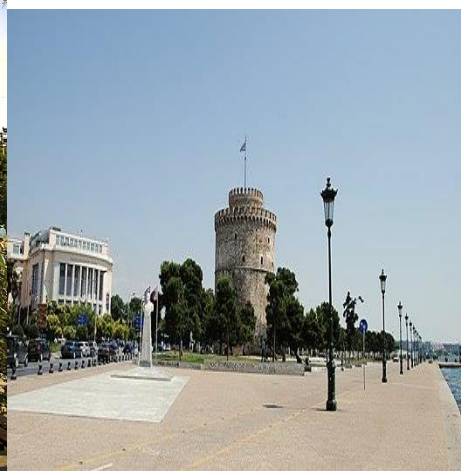
Atractii și obiective turistice
Litochoro: Sat pitoresc, punct de plecare pentru excursii. Are muzee și taverne tradiționale.
Prionia: Punct popular de unde mulți turiști încep ascensiunea spre vârf.
Refugii montane: Există mai multe refugii pentru drumeți, cum ar fi „Spilios Agapitos”.
Cheile Enipeas: O zonă superbă cu cascade, peșteri și poteci bine
Acces și turism
În zile senine, din vârf se vede Marea Egee.
Numele „Olimp” înseamnă „strălucitor”, „înalt” – potrivit pentru un munte sacru.A inspirat scrieri din Antichitate până azi, inclusiv în operele lui Homer.

Experiența de învățare la Turnul Alb din Salonic

Bîrleanu Costi Mihai

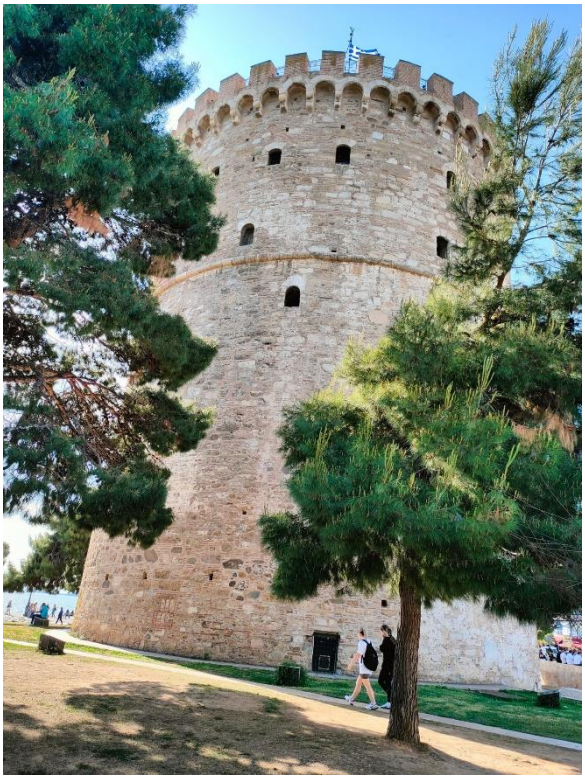
Ca participant la mobilitatea organizată în Grecia în cadrul proiectului, am avut ocazia să descopăr unul dintre simbolurile Salonicului – Turnul Alb. Această construcție impresionantă, ridicată în secolul al XV-lea după cucerirea otomană din 1430, are o istorie bogată și plină de transformări. De-a lungul timpului, turnul a purtat mai multe denumiri – Turnul Leului, Turnul Kalamaria sau Turnul Sângelui – în funcție de rolul pe care l-a avut: fortăreață, garnizoană, închisoare sau loc de execuții. Numele actual l-a primit în 1883, când sultanul Abdul Hamid al II-lea a dispus să fie văruit în alb, gest care marca simbolic purificarea după perioadele sângeroase.

În cadrul vizitei noastre, am descoperit nu doar frumusețea arhitecturală a turnului – o clădire de formă cilindrică de aproape 34 de metri înălțime, cu șase etaje și o platformă panoramică de unde se poate admira orașul și Golful Thermaic –, ci și expoziția culturală pe care o găzduiește astăzi. Organizată tematic, pe etaje, expoziția reconstituie momentele importante din istoria Salonicului, folosind tehnologie multimedia, proiecții și aplicații interactive.

Tot aici am desfășurat un workshop de dezvoltare a inteligenței emoționale, o activitate care a legat patrimoniul cultural de educația personală și socială. În cadrul exercițiilor, am reflectat la felul în care istoria acestui monument – marcată de rezistență, transformare și renaștere – poate fi asociată cu viața interioară a fiecărui participant. Discuțiile au vizat importanța echilibrului emoțional, a rezilienței și a capacității de adaptare, trăsături necesare atât în plan personal, cât și profesional.

Întâlnirea dintre dimensiunea culturală și cea educațională a fost cu adevărat valoroasă. Turnul Alb nu a fost doar o lecție de istorie, ci și o sursă de inspirație pentru înțelegerea propriei evoluții și pentru descoperirea conexiunilor dintre trecut și prezent.

Turnul Alb are forma unui cilindru cu diametrul de 23 m și o înălțime de 34 m, deasupra căruia este amplasată un turn mai mic cu diametrul de 12 m și înălțimea de 6 m. Unele ambrazuridin zidul exterior sunt accesate prin intermediul unei rampe spiralate, altele - prin camerele centrale a celor șase etaje.

Turnul mic adăpostește o platformă cu diametrul de 10 m, iar platforma din fața lui amplasată pe acoperișul turnului principal are lățimea de 5 m.

Muzeul Turnului Alb. Turnul găzduiește o expoziție dedicată orașului Salonic în diferite perioade ale istoriei sale, organizată de Muzeul Culturii Bizantine al orașului. Aceasta este administrată de Eforia

Antichităților Bizantine a Ministerului Culturii din Grecia.

Turnul Alb este deschis publicului și vizitatorii pot vedea o hartă a orașului cu monumentele și muzeele acestuia, o cronologie a celor mai importante evenimente din istoria Salonicului, articole științifice scrise de istorici de vază, bibliografie etc. Pot fi organizate și excursii școlare, cu permisiunea Muzeului Culturii Bizantine

Turnul, care cândva apăra partea estică a zidului orașului (dinspre mare), a fost atribuit mai mult timp venețienilor. Imperiul Bizantin le-a cedat acestora Salonicul în 1423. În prezent s-a stabilit deja că otomanii l-au construit după cucerirea orașului de către armata lui Murad al II-lea în 1430[1]. Până în 1912 o inscripție deasupra ușii scrisă în turcă data structura din anul 942 AH (1535-1536).

Tradiția dansurilor grecești în regiunea Pieria

Chiriță Francesca Maria

Internațional „Makedonia” din Salonic, facilitând accesul rapid al călătorilor și al mărfurilor. Această proximitate face ca portul să fie un punct de tranzit esențial pentru călătorii și comercianții din întreaga regiune

Pieria este una dintre unitățile regionale ale Greciei. Este situat în partea de sud a Macedoniei. Capitala sa este orașul Katerini. Pieria este cea mai mică unitate regională din Macedonia.

din Pieria, Grecia, reflectă bogata moștenire culturală a regiunii. Unele dansuri notabile includ:

Hasapiko: Un dans tradițional grecesc cu rădăcini în cele mai vechi timpuri, adesea executat într-o linie sau cerc:

Acest dans are origini fascinante. Etimologii amatori vor fi interesați să știe că numele dansului provine din cuvântul grecesc pentru „măcelar” – „hassapis”. Asta pentru că acesta a apărut ca un dans ceremonial al breslei măcelarilor din Constantinopol.

A fost adoptată din armata epocii bizantine și inițial a fost executată cu săbii, ca o bătălie simbolică. Dansatorii își pun mâinile unul pe umerii celuilalt și formează o linie sau un cerc. Pașii sunt mai complexi decât unele dansuri și implică nu numai mișcări laterale, ci înainte și înapoi, și chiar îngenuncherea pe un genunchi, o lovitură și un mic hop. Este un dans complex și energic, dar poate fi executat fie lent, fie rapid.

Hassapiko este un dans văzut în principal în nordul Greciei și în insule și este asociat cu porturile și mediile urbane. Acompaniamentul tradițional este bouzouki sau baglamas. Cu originile sale militare, hassapiko a fost dansat în mod tradițional de bărbați. Acum și femeile îl dansează uneori.

Kalamatianos: este cel mai popular dans din toată Grecia – s-ar putea spune că este dansul național al Greciei. Acest lucru este foarte potrivit, deoarece Kalamatiano își are de fapt rădăcinile în antichitate. Acesta este unul dintre dansurile tradiționale grecești mai ușor de învățat. Bărbații și femeile se unesc – mâinile unul pe umerii celuilalt – formând o linie circulară. O serie de pași plini de viață – uneori cu un picior încrucișat în spatele celuilalt – progresează în sens invers acelor de ceasornic timp de zece pași, apoi face doi pași înapoi în sensul acelor de ceasornic înainte de a trece la următoarea secvență. Dintre dansurile grecești pe care le puteți

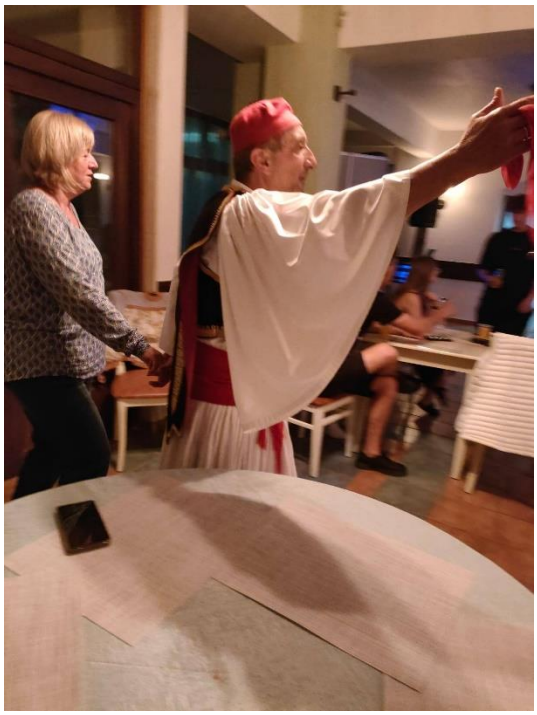
întâlni la o adunare, acesta este probabil cel mai simplu - aproape că îl puteți învăța pe loc.

Dacă sunteți la o adunare grecească, probabil că veți fi încurajat cu căldură să vă alăturați. Poți învăța acest dans doar observând pașii celorlalți dansatori. Nu va conta dacă nu le cunoști imediat, atâta timp cât păstrezi ritmul și direcția celorlalți dansatori.

Syrtaki: Un dans binecunoscut făcut celebru prin filmul „Zorba Grecul", des jucat în cadrul evenimentelor culturale ale Pieriei.

Dacă cineva este familiarizat cu un singur dans grecesc, acesta va fi Syrtaki. Și pentru asta, trebuie să-i mulțumim unuia dintre cei mai faimoși protagoniști greci de pe ecran – Zorba Grecul. Aceasta este în esență o versiune a hasapiko-ului. Dansul trece de la lent cu un ritm de 4/4 la destul de rapid (2/4) și energic, cu mult fler și stil. Numele provine de la cuvântul „syrtos" – o întreagă familie de dansuri grecești. „Syrtos" provine, la rândul său, de la verbul „syro" – a trage – în timp ce dansatorul principal din linie conduce grupul.

Deși poate cel mai faimos dintre dansurile grecești, este și printre cele mai dificil de învățat.

Tsamiko: Acesta este unul dintre cele mai fascinante dansuri tradiționale grecești de urmărit. Este un dans intens, cu ritmul ca factor cel mai important, mai mult decât pași specifici complicati. Dansatorul principal va executa frecvent salturi spontane și lovituri în formă de foarfece. În loc să-și aibă mâinile pe umerii celuilalt, dansatorii apucă mâinile și le țin în sus, cu coatele la un unghi de 90 de grade. Acest lucru îi ajută să se sprijine unul pe celălalt – în special pe dansatorul principal care se angajează în improvizații acrobatice interesante.

Tsamiko este numit după Chams, un popor din Epir. Acest dans se mai numește și Klephtiko, luând numele de la „Klephts" – brigandii care au luptat cu otomanii în Războiul de independență al Greciei din 1821. Acest lucru oferă o perspectivă asupra intensității dansului și, de asemenea, asupra tradiției că, de obicei, acest dans a fost executat de bărbați.

Dansatorii poartă uneori tradiționala „fustanella" – costumul purtat de Evzone.

Tsamiko este popular în Epir, Tesalia, Grecia Centrală și Peloponez.

Costumele tradiționale purtate de dansatorii din Pieria, Grecia, sunt adesea denumite:

Foustanella: O fustă tradițională plisată purtată de bărbați în unele dansuri populare grecești.

Sarakatsaniko: Un costum tradițional din nordul Greciei, caracterizat prin broderii complicate și modele ornamentate.

Costumul pontian: Unele costume tradiționale din Pieria pot fi influențate de cultura pontiană, prezentând modele și motive distinctive. Muzica tradițională care însoțește dansurile din Pieria, Grecia, prezintă adesea:

Laouto: Un instrument tradițional grecesc asemănător lautei.

Klarino: Un clarinet tradițional grecesc.

Bouzouki: Un instrument cu coarde folosit adesea în muzica populară greacă.

Istanbul-Experiență Erasmus

Tudor Alexandru Marian

Am pornit la drum din orașul Costești, punctul de plecare spre o experiență de neuitat în Istanbul. Încărcați de emoție și curiozitate, ne-am urcat în autocar, fiecare cu gândurile și așteptările sale despre zilele care urmau. Am traversat Bucureștiul, apoi frontiera româno-bulgară, unde am prezentat pașapoartele, iar drumul a continuat prin Bulgaria până la granița cu Turcia. După formalități, am păsit pe tărâmul Istanbulului, așezat spectaculos pe malul Bosforului, acolo unde Europa se întâlnește cu Asia.

Orașul ne-a întâmpinat ca un adevărat centru cosmopolit: străzi pline de viață, piețe vibrante și o sumedenie de bărci și vapoare care animau priveliștea strâmtorii. În programul de vizite, dar și în timpul liber, am descoperit frumusețea locului și am avut ocazia să testăm preparatele tradiționale turcești, fiecare cu gusturi și arome inconfundabile.

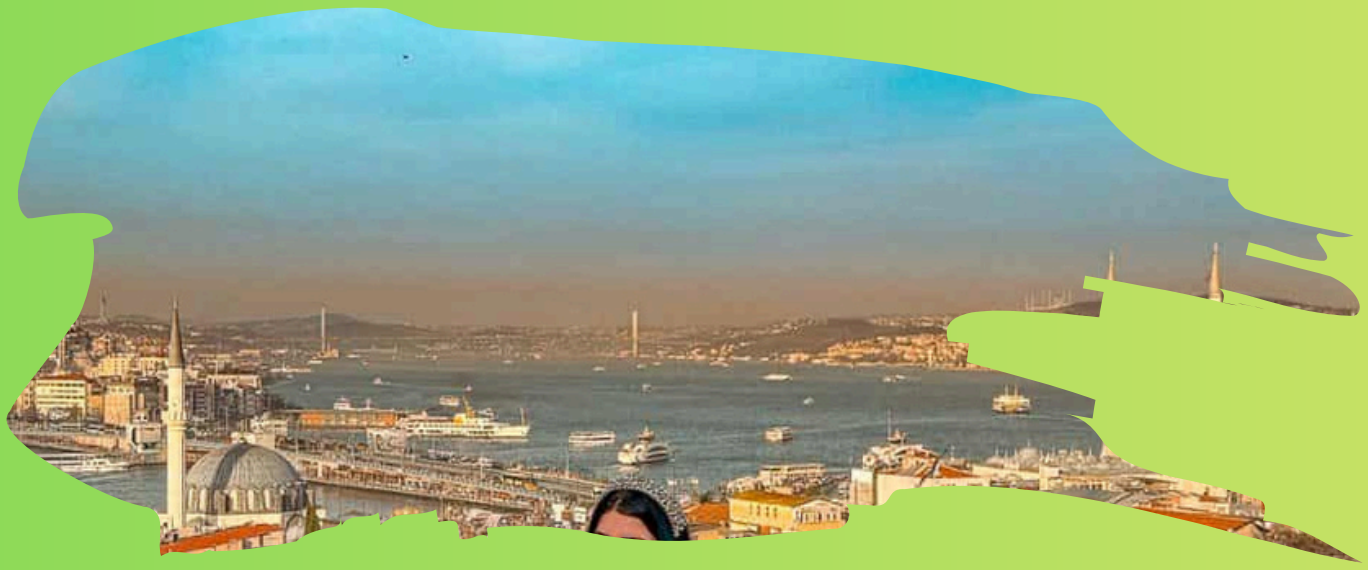
Unul dintre momentele care m-au impresionat cel mai mult a fost vizita la Moscheea Albastră. Construită între anii 1609–1616 la inițiativa sultanului Ahmet I și proiectată de arhitectul Mehmet Agha, discipol al celebrului Sinan, moscheea se remarcă prin grandiozitate și eleganță. Este singura din Turcia care are șase minarete, un element distinctiv ce o face unică în rândul lăcașurilor de cult otomane. Minaretele sunt prevăzute cu șaisprezece balcoane, frumos decorate, iar interiorul impresionează prin faianțele albastre, verzi și turcoaz, care dau clădirii numele sub care este cunoscută astăzi.

Curtea interioară, pavată cu marmură albă și înconjurată de arcade sprijinite pe 26 de coloane, este un spațiu care respiră armonie. Se păstrează aici o parte din farmecul grădinii cu pomi fructiferi și fântâni pentru ritualul de purificare. Evliya Çelebi, cronicarul otoman, nota că grădina era acoperită cu nisip alb și răcoroasă datorită vegetației. Intrările monumentale și pasajele boltite dau un aer solemn întregului ansamblu.

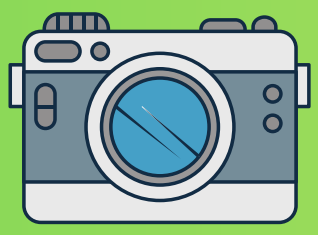
Faianța utilizată în decor, cu nuanțe de roșu coral și turcoaz, reflectă rafinamentul artei otomane de la începutul secolului al XVII-lea. Această culoare specială, obținută dintr-un pământ bogat în oxid de trântium, provenea dintr-o carieră de lângă Iznik și Orhangazi, dar resursele sale au devenit limitate, ceea ce explică raritatea și valoarea acestei tehnici.

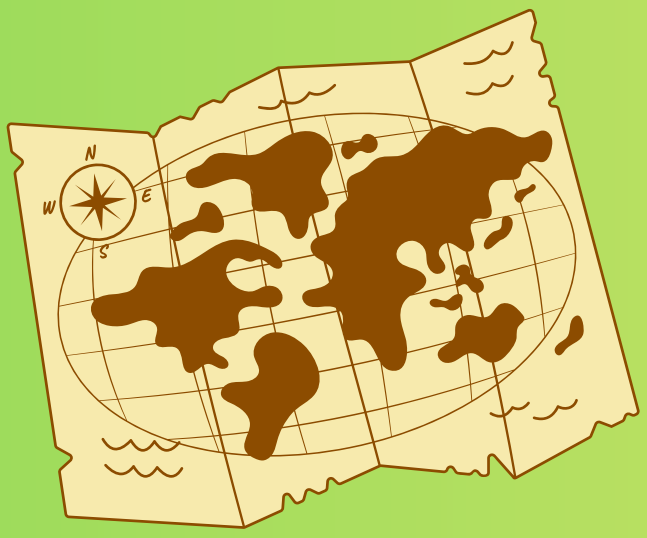
Istanbulul s-a dovedit a fi nu doar un loc al istoriei și artei, ci și o lecție de conviețuire între culturi și civilizații. Orașul în sine este un manual viu despre diversitate, echilibru și frumusețea descoperirii pas cu pas a unui patrimoniu de o valoare inestimabilă.

N
W
E
S

